ДРУГА НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ЗШЕСТЯ
11 червня

ЛИСТ ДО РИМЛЯН: зач. 81

Брати, слава і честь і мир усякому, що чинить добро, жидові перш і грекові, бо нема у Бога згляду на особи.

Бо ті, що згрішили без закону, без закону погинуть, а ті, що в законі згрішили, законом будуть суджені; бо не слухачі закону праведні перед Богом, а виконавці закону будуть оправдані.

Бо коли чинять, то ці, не маючи закону, за природою законне чинять, то ці, не мають закону, самі є законом; вони показують, що діло закону написане в їх серцях, коли їх совість дає їм свідоцтво: а думки взаємно обвинувачують себе або оправдують, в день, коли Бог судитиме таємниці людські, по поєму Євангелію, через Ісуса Христа.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 9

У той час, коли Ісус проходив поблизу Галилейського моря, побачив, як два брати, Симон, званий Петром, і Андрій, його брат, закидали сіті у море; були бо рибалки. І промовив до них: „Ідіть за мною і я зроблю вас ловцями людей". А вони негайно полишили сіті та й пішли за ним.

А як відійшов звідти, то побачив інших двох братів, Якова, сина Заведея, й Івана, брата його, як вони зі своїм батьком Заведеєм направляли в човні свої сіті.

І покликав їх. А вони негайно покинули човен і свого батька та й пішли слідом за ним.

І ходив Ісус по всій Галилеї й навчав по їх божницях і проповідував євангелію про царство та сціляв усяку недугу й усяку неміч між людьми.

Смерть і похорон о. Миколая Вояковського

У Брукліні, Н. Й., по довшій недузі упокоївся в Бозі 12-го травня кол. заступник апостольського візитатора на Німеччину бл. п. о. Миколай Вояковський.

Він народився 12-го червня 1899 р. в селі Богданівці, Скалатського повіту, Україна.

Середню школу закінчив у Станиславові, вже як стрілець УССтрільців, в 1918 р. В 1920 році вступив до духовної семінарії у Львові і закінчив її в 1924 році. Того ж року одружився з Анною Левицькою і в 1925 році прийняв свячення на священика.

Працював у Скалаті і пізніше був парохом Олієва а від 1927 до 1933 був парохом в селі Страдче, городецького повіту. В 1933 році дістав крилошанські відзнаки.

Покійний о. Миколай працював не тільки на релігійному, але також на освітному й економічному полі.

В 1939 році митрополит Андрій висилає його до Відня душпастирювати серед українських робітників. Згодом він працював у Літомєржіцах на Судетах.

В 1945 р. апостольський візитатор о. прелат д-р Петро Вергун найменував о. Миколая своїм заступником. Коли ж совєти вивезли о. Вергуна на Сибір, де він і загинув, о. Вояковський виконував обов'язки апостольського візитатора для українців-католиків аж до 1949 р. В тому році він з дружиною виїхав до Америки.

У Німеччині покійний о. Миколай спікувався 69,000 вірних. Помагало йому 117 священиків. Він організував духовну семінарію, церковний трибунал, поважну бібліотеку й релігійну пресу. Видав також 14 пастирських листів різного змісту.

Бл. п. о. Миколай відомий як автор численних проповідей, виданих в Україні і в Німеччині, а також в Америці.

У ЗДА о. Вояковський дістав малу парафію в Брукліні. Звідти перейшов на парафію до Боффало, потім до Коговз, а вкінці до парафії Бруглин-північ.

Похоронні богослужби почалися в неділю, 14-го травня парастасом у церкві Святого Духа в Брукліні. В понеділок о год. 9-ій, в тій же церкві відправлено заупокійну св. Службу Божу, а ввечері почалися священичі похорони при співучасті 20-тьох священиків.

У вівторок, 16-го травня на священичім похороні були два єпископи: Кир Йосиф зі Стемфорду та Кир Іван, єпископ-помічник філадельфійський ,як також 30 священиків.

Похорон служили: о. протоігумен П. Пащак, о. Ем. Манастирський, о. В. Середович та о. Б. Смик.

Літургію відправляв Владика Йосиф у співслуженні священиків, які відправляли похорон.

Жалобною церемонією проводив о. протопресвітер П. Федорчук.

Слово про життя й працю покійного ієрея о. Миколая сказав о. Вол. Гавліч ЧСВВ.

Після св. Літургії Владика Йосиф закінчив священичий похорон. Тіло покійного перевезли на єпархіяльний цвинтар Святого Духа в Гемптонбургу, Н.Й., де Владика Йосиф відправив панахиду в сослуженні кількох священиків.

Від парафіян і бруклинської громади прощав покійного голова Комітету Об'єднаних Організацій п. Богдан Карась. Д-р Лука Луців поклав на свіжій могилі кол. УССтрільця китицю грон червоної калини від станиці УССтрільців в Ню Йорку.

Після похорону відбулося поминальне приняття для учасників похорону. При кінці приняття говорив сотрудник церкви Св. Духа, о. Юрій Бінковський. Він ще раз згадав про працю покійного і вкінці зложив подяку всім, які допомогли овдовілій дружині покійного о. Миколая. Промовляв також і член родини покійного о. Остапович з Канади, що в імені родини дякував всім за участь у похороні і за вияв співчуття родині покійного.

Член церковного комітету Іван Подусовський запевнив дружину покійного, що парафія не забуде своєї імости і по смерті покійного о. Миколая.

Вічна йому пам'ять.

ВІСТИ З САСКАТУНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

4-го червня: Нед. Всіх Святих — Норт Батлфорт (храм) — Архиєрейська Служба Божа 10 година ранком.

5 — 9-го червня: Реколекції для священиків Саскатунської єпархії в Інституті ім. Митрополита Шептицького. Початок: 5-го червня, 8 година вечером. Провідник реколекцій буде о. С. Якимишин ЧСВВ.

11-го червня: Пресвятої Євхаристії — Геффорд (храм): Архиєрейська Служба Божа 10 година ранку.

16 — 18-го червня: Відпуст на горі Сострадання Пресвятої Богородиці біля Кадворт.

Початок: 16-го в годині 8 вечером. Закінчення: 18-го Архиєрейською Службою Божою в годині 10 ранку, відтак водосвяття і Хресна Дорога.

Ювілей колегії

Роблинська колегія ім. св. Володимира відзначає своє 25-річчя.

Ювілейний концерт буде 28 травня у Вінніпезі.

Всесвітній Євхаристійний конгрес

ВІДБУДЕТЬСЯ В МЕЛБОРН, АВСТРАЛІЯ

40-вий Всесвітній Євхаристійний конгрес відбудеться в Мелборн, Австралія, в днях від 18 до 25 лютого 1973 року.

В часі Конгресу відправиться Архиєрейська св. Літургія візантійського обряду. Апостольський Екзарх українців католиків в Австралії і Новій Зеляндії, Владика Іван Прашко повідомив, що наша св. Літургія буде 23 лютого, в год. 7-мій увечері в „Маєр Мюзік Бовл". Там будуть служити всі важливіші богослуження офіційної частини.

У св. Літургії візантійського обряду братимуть участь також інші народи візантійського обряду, але українці будуть господарями і наш хор буде співати. Українці братимуть участь також у фестивалю церковної музики й у виставці церковного мистецтва.

Тепер ще не знати, чи Папа також приїде на конгрес до Австралії, хоч є правдоподібність, що так.

По словам Папи „приготування до Євхаристійного конгресу повинно насвітлити таку дійсність: Христос є з нами повсякчас, аж до кінця світу. Він присутній у малих і вбогих. Він присутній в об'явленому Слові, присутній у служінні Євхаристії, але перш усього Він є присутній — завжди й усюди, а зовсім особливим способом у Найсвятішій Тайні Євхаристії".

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

ГОСТИНА ЄВХАРИСТІЙНОГО ІСУСА

Від давнини наш український нарід набожність до Матері Божої невідлучно звязує з набожністю до її Сина, нашого Спасителя Господа Ісуса Христа. Ми, грішні люди, прибігаємо через Богородицю — до Ісуса.

Місяць червень присвячуємо Христові Спасителеві. Того місяця вшановуємо батьків, як голову дому, примірного, доброго тата дітям.

Багато, багато літ проминуло з того часу, як в місті Ст., у школі Впр. Сестер василіянок, наш усіма люблений і дуже добрий катехит, о. А. Т., одного дня говорив-пояснював нам про Пресвяту Євхаристію.

Скільки доброго та злого забулося, а те зеренце Божої правди виросло найкращою квіткою любови до Євхаристійного Христа і триває до сьогодні... Пояснив ось так: „скільки разів достойно приймаємо св. Причастя, стільки разів Христос у гостині в нас" Чи ми, старші, застановлялися, що за Достойний Гість у нас? Це найбільша честь віруючій людині. А Христос бажає вдячности й любови нашої.

Чому про це згадую? Це час, коли діти приготовляються вперше до св. Тайн: першої св. сповіді та св. Причастя. Це незабутні моменти невинних сердець.

Гостину Євхаристійного Ісуса — а Він так любить діточки — закріплює Божим словом отець духовний, промовляючи зрозуміло до них. Такі дні святкові в сполуці з Євхаристійним Христом — це свято наших безсмертних душ.

Тому вітаймо Євхаристійного Христа в „чистих" храмах — наших сердець.

Христе царю, спаси нас!

Спаси нашу церкву, наш нарід!

Христе царю, просимо: дай святої ласки покликань: священичих та чернечих в українському народі.

Хай славиться Твоє Ім'я на вічні віки!

Едмонтон О. Х.

* **В Ватикані помер** на 83-ому році життя доглядач (кустос) славної Сикстинської каплиці, із відомим малюнком Михайла Ангела „Страшний суд". На ньому закінчила свою працю в каплиці родина Бонаті, що без перерви працювала там через 500 років.

Є 119 кардиналів

Кардинальська колегія начисляє тепер 119 членів. Тільки 89 з них мають право обирати Папу, бо інші, а між ними і наш Блаженніший, вже віком понад 80 років.

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
206 McLeod Bldg. — 424-9645
10128 - 100 St., Edmonton

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

МОЛИТВА БОЖОГО СЛУГИ АНДРІЯ ЗА БОЖУ МУДРІСТЬ

БРУДНЕ Й НЕДОСТОЙНЕ ПРИВ'ЯЗАННЯ

о. Микола ДЯДЬО

У земному житті є багато осіб і речей, до яких може прив'язатися і часто прив'язується серце людини. Якщо те прив'язання стане сильним, то може зробити людину невільником. Є дуже правдоподібним, що таке прив'язання зачне вести людину в гріх.

Правдою є, що не можливо нам рішенням нашої волі щось полюбити або незлюбити. Є особи і речі, що самі собою потягають нас до себе і часто наша воля склонюється до них, хоч розум радить поступити інакше. Хоч не можемо себе вповні опанувати, то певно можемо себе контролювати при помочі молитви, умертвлення, приймання св. Тайн.

Нам треба очистити нашу любов до земного тим, що будемо вживати його згідно з Божим законом. Лише любов, що кермується Божою волею, є в силі остерегти нас, щоб ми не стали рабами земних речей чи осіб. Хто так дивиться на світ, на речі і на особи, той завжди буде приготований на те, щоб радше втратити особу, до якої прив'язався чи річ, яку посідає, ніж втратити Бога. Такою любов'ю до сина був прив'язаний Авраам. Коли ж треба було вибирати між природною любовю до сина і любов'ю до Бога, він вибрав те, чого хотів Господь: він рішив пожертвувати сина, щоб сповнити Божу волю.

Не дозволь собі стати невільником когось чи чогось; люби Бога і чини Його волю понад усе інше.

Не раз ми розчаровані в житті. Не йде нам так, як ми хочемо. Не можемо посісти речей, що їх бажаємо, або не можемо договоритися з особами, до яких тягне нас наше серце. А наслідок такий, що ми пригноблені. Це діється тому, що ми не усвідомлюємо собі досить ясно, що і особи, і речі минущі. Навіть якби ми їх посіли, то й так не могли б їх затримати для себе назавжди; одного дня ми їх чи вони нас мусимо покинути.

Тому нехай ні особи, ні речі не мають для нас аж такого значення, аж такого прив'язання, щоб задля них ми грішили. Бо як би ми вже аж так далеко зайшли, то бувби знак, що ми таки дуже нерозумні.

ЩО ПРИВ'ЯЗУЄ?

Наша ціль не в тому, щоб багато посідати чи насолоджуватися багатьома речами. Радше в тому, щоб їх розумно і без гріха вживати і то з наміром, щоб подобатися Богові.

Багатство, почесті, слава, подив у людей, влада, вищість над іншими чи щонебудь інше, що може прив'язати людину до себе, все те минеться. Чому, отже, прив'язуватися до когось чи чогось, що остаточно мусимо втратити?

Якщо не вживатимемо осіб і речей згідно з Божою волею, то будемо їх вживати проти Бога, бо такий закон: хто не зі мною, той проти мене, а тоді вони будуть відтягати нас від Бога і держати при собі.

Чим краще пізнаємо Бога, тим менше будемо прив'язуватися цілковито до осіб чи земних речей. Певного роду прив'язання є природним і конечним, але тільки до певних границь. То правда, що наша природа противиться, щоб її позбавляти того, що вона любить, але ми повинні старатися бути благородними супроти Бога і себе самих і позбуватися осіб і речей, що не поліпшують нашого життя.

Те, що нас в світі до себе потягає, є лише мізерною відбиткою Божої досконалості. Тому не будьмо нерозумними і не міняймо дійсности за відбитку, а це діється, коли прив'язуємося до сотворених речей так сильно, що радше позбуваємося Бога, ніж їх.

ПРИВ'ЯЗАННЯ І РОЗЧАРУВАННЯ

Ми, люди, трудимося для багатьох малих речей, а про великі-вічні часто забуваємо. Коли ж наш труд не дає бажаного успіху або коли ми щось втратимо, ми це тяжко переживаємо, бо завелике було наше прив'язання до тих речей.

Нерозумні ми, коли не усвідомлюємо, що земні речі минущі, і коли робимо з них ідола. Гинуть речі, бож вони переминаючі, і гине і наш ідол, а лишається розчарування.

Контролюймо свої думки, свої бажання, бо й ми можемо стати рабами чогось земного. Дехто так дуже любить земне життя, що ніяк не хотів би його міняти за небесне. Нерозумні! Вони скоро розчаровуються, бо не тільки приємності життя, але й саме життя кінчиться.

Де поділися радощі торішнього року? Де та слава, за якою побивався Гітлер і Сталін? Де буде та слава, якою тішиться нині кожний московський сатрап?!

До тих, що стали рабами земних дібр чи осіб, каже Господь: „Нерозумний, цієї ночі візьмуть твою душу від тебе, а те, що ти нагромадив, кому буде?".

Пам'ятаймо, що в світі є не лише те, що ми бачимо чи чуємо. Є ще інші, кращі речі, духові речі, які будуть існувати й тоді, коли перші минуться, пропадуть.

Лікарством на прив'язання є самоумертвлення. При в'язуватися до земних переминаючих речей — то так, якби воліти фальшиві гроші, а не правдиві. Коли ми до земної речі так прив'язані, що через неї грішимо, то ми її оцінюємо інакше, як вона вартує. Беремо фальшиву річ за правдиву.

Хто ж цінить особи й речі згідно з їхньою вартістю, той може до них прив'язатися. Але те прив'язання не буде цілковите, а лиш настільки, скільки вони вартують.

IMPERIAL MEMORIAL & STONE Company
10702 - 101 St., Edmonton
Найбільша в Едмонтоні й одинока робітня пам'ятників від 1903 р. Великий вибір пам'ятників з граніту й мармуру до оглядання в нашій виставовій залі. Хрести всяких розмірів, покриття на гроби, плоскі таблиці на гроби з мармуру. граніту й бронзи. Написи на пам'ятниках даром та дарова доставка. Пишіть за фолдером "D". Замовляйте прямо в нас й дістанете 25% опусту від нормальної ціни.

Можете купити молитовник

"ГОСПОДИ, ДО ТЕБЕ ВОЗНОШУ ДУШУ МОЮ"

За благословенням верховного архиепископа Його Блаженства Йосифа появився молитовник, виданий у Римі, на доброму папері, 900 сторінок друку. На зміст складаються: різного роду молитви, в тому багато молитов Божого слуги митрополита Андрія, тексти св. Літургії св. Івана Золотоустого, Вечірні та Утрені (незмінні частини), тропарі й кондаки, Молебні й Акафисти тощо. Ціна 7 долярів.

Хто бажає набути цей молитовник, виданий згідно з постановою синоду владик Української Католицької Церкви, хай пише, долучивши 24 центи на оплату поштової пересилки, на адресу:

Rev. W. Tarnawsky, 11301 - 96 Str., Edmonton 18, Alberta

Групова Проща до Святої Землі

ТА ВІДВІДИНИ ІСТОРИЧНИХ МІСЦЬ У ТУРЕЧЧИНІ
ВІД 3 ДО 23 ЖОВТНЯ 1972 Р.

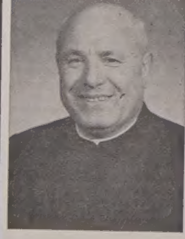

ВІДВІДАЙТЕ:
ЄРУСАЛИМ ТА ІНШІ МІСЦЯ В СВЯТІЙ ЗЕМЛІ
В ІСТАМБУЛІ: СОБОР СВ. СОФІЇ, де посли князя св. Володимира вирішили прийняти християнство; музей, палату Топкапі, де жила султанша українського роду Роксоляна, руїни міста Ефесу, де похований св. Іван Богослов та де є гора Божої Матері та інші історичні місця в Істамбулі.
УКРАЇНСЬКІ ІНСТИТУЦІЇ В РИМІ ТА ЧУДОТВОРНЕ МІСТО ЛЮРД У ФРАНЦІЇ.
21 ДНІВ — 1,372 долярів
В ЦІНІ ВКЛЮЧЕНІ: переліт, переїзди з летовища та на оглядини всіх місць, готелі та гостинниці з повним харчем, оплата за відвідини музеїв.
ТУРУ ПОГОДИВСЯ ВЕСТИ: — о. митрат М. Сопуляк, який побував у всіх місцевостях.

Наше бюро полагоджує справи всяких подорожей.
ЗА БЛИЖЧИМИ ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО:
ІВАНА ДОРОСЕВИЧА
ПОДОРОЖ ВІДБУДЕТЬСЯ ЛІТАКОМ КАНАДСЬКОЇ ЛІНІЇ СіПіЕр

Astro Travel Service
10019 - 103 Ave. Centennial Bldg. Tel.: 423-2351
Edmonton, Alberta

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ

Кошториси даром
З ФАБРИКИ ДО ВАС

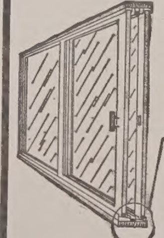

Похиле підвіконня включує:
— вінилеву щілину (не допускає морозу)
— система для пересування ніколи не справляє клопоту

Ми можемо прикрасити Ваш дім цими чудовими дверми „Супрім" до патіо

СТАРЕ НОВЕ

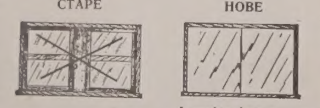

Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею.

СТАРЕ НОВЕ

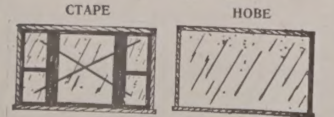

10 РОКІВ ҐАРАНТІЇ НА ЗАМКНЕНІ ЧАСТИНИ

Професійна інсталяція

SUPREME WINDOWS LTD

429-0833, Evenings 475-2597 9654 - 106A Ave.

ГОЛЛЯНДСЬКИЙ КАРДИНАЛ АЛЬФРІНК ПРО РОЛЮ МІСЦЕВИХ ЦЕРКОВ

ПЛЮРАРИЗМ І ЄДНІСТЬ ВСЕЛЕНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Стаття друга

II Ватиканський собор був свідомим того, що признання такого плюралізму викличе сповидну колізію з ідеєю єдности, вимаганою Христом. Але переконання, що цей неминучий плюралізм буде служити життю й правовірності Церкви, є сильніше за побоювання чи недовір'я, які загрожували новим здушенням процвітаючої вітальности.

Зрештою, члени Церкви мають у практиці на всіх рівнях певні труднощі з конечною напругою між єдністю і плюралізмом. Це правда, що важко жити з таким напруженням. Тому що в дійсності єдність збагачується різнородністю, мусить постати повний довір'я живий діялог, бо інакше виникнуть непорозуміння, які можуть узяти трагічний зворот, бо тоді все спиратиметься на недовір'ї.

Якби воно не було, згідно з духом Ватиканського собору кожна національна Церква має визначити, як вона конкретно повинна й може реалізувати єдину містерію Церкви. Ця відповідальність виникає з її власної природи. Голляндський пасторальний собор доклав усіх сил, щоб виконати це доручення, стараючись дати місцеву форму для єдиної Церкви Христа.

Це прагнення дало багато разів привід до напружених взаємин з Римом. Ті, які зберегли пам'ять про беззастережну вірність Голляндської Церкви супроти Святого престолу на протязі віків, не зрозуміли добре, про що, властиво йдеться.

БЕЗЖЕННІСТЬ ДУХОВЕНСТВА

Відповідає правді, що в минулому, коли голляндські католики не уважали себе цілковито визнаними у своїй країні, але уважали своїм обов'язком виступати за свої права та боронитися, їхня участь у Вселенській Церкві, яка мала видимий центр у Римі в особі папи, мала для них особливе значення. Рим для них був ніби символом і ідентифікацією.

У своїй оборонній настанові вони наголошували передусім специфічно католицьке, і то в типових римо-католицьких формах. Але коли вони вирвалися з ізоляції й ґетта, почали присвячувати більше уваги тому, що їх єднає з іншими католиками та шукали голляндської інтерпретації католицької віри. Через це настала зміна у відношенні до Апостольського престолу.

Один з найчутливіших пунктів — священичий целібат — вийшов цілковито на денне світло під час нарад і на вимогу пасторального собору, про що голляндські єпископи дуже точно висловили свої погляди в комунікаті від 19 січня 1970 року. В цій заяві нема жодної мови про те, що священичий целібат буде скасований. Навпаки, євангельська вартість целібату у священстві має бути збережена й відновлена. Єпископи пропонують, крім цього, розглянути, чи можливо уділяти тайну священства також жонатим. Перша думка широко поширена. Друга має теж відголос поза Голлянською Церквою, і відомо, що папа не боїться уважного, докладного дослідження цього питання.

ЦЕРКВА МІСЦЕВА І ВСЕЛЕНСЬКА

Ідеться тут про питання, яке в своїх наслідках для інших національних Церков не може бути поширене без того, щоб не взяти до уваги цілої Церкви. Тому голляндські єпископи просили про відкритий діялог.

Тут можна думати про те, що сказано про першу Церкву у Діяннях апостолів у п'ятнадцятім розділі, де місцева Церква Антіохії, яка мала проблему, що заторкала всю Церкву, пред'явила свої душпастирські труднощі апостолам і старшинам Єрусалиму; таким способом вона пошанувала й визнала владу, яку Бог дав тим, що управляють своєю Церквою.

Як тоді, так і тепер є проблеми, які не можуть бути однобічно розглянуті одним єпископом чи одною єпископською конференцією без того, щоб не завдати серйозної шкоди всій спільноті вірних. Це не може бути намаганням одної місцевої Церкви. Це, мабуть, не завжди ще добре збагнути у цілому світі, тож я хочу ще раз сказати, що церковна провінція Голляндії в кожному разі ніколи не мала таких намірів.

Місцева Церква відповідальна не лише перед собою.

Є два погляди на цю справу. Перший, який переважав віками, можна б назвати вертикальним католицизмом, в тому розумінні, що спільнота вірних місцевих Церков є вислідом відношення, яке кожна з них має з центром єдности, тобто Римом. Другий погляд, який останніми роками знову вийшов на поверхню, виходить, так би мовити, з горизонтального католицизму, в тому розумінні, що місцеві Церкви, з'єднані зі собою у спільноті віри, творять разом Вселенську Церкву.

В цій мережі любови Римська Церква з її єпископом, Папою, займає своєрідне місце, як центр єдности. В такому розумінні Вселенська Церква не ототожнюється з Римською Церквою. Вона є Церква, розсіяна по цілому світі, а її видимий центр єдности знаходиться в Римській Церкві і її єпископові.

II ВАТ. СОБОР І ДЕМОКРАТІЯ

Місцева Церква — Вселенська Церква ... Єдність — плюралізм ... Вертикальний католицизм — горизонтальний католицизм ... Не можна було оминути ці напруження. Мусимо жити з ними, щоб задержати живу єдність і справжній католицизм.

Другий Ватиканський собор якимсь чином дав стимул демократизації в середині ієрархічної структури Церкви. Але теж тут ідеться не про те, щоб з ієрархічної Церкви перейти до Церкви, яка була б тільки спільнотою віри без ієрархії, а ще менше про те, щоб викликати протиставлення між ними. Ідеться про те, щоб їх вдержати разом.

Мине багато часу, поки так відновлений демократичний принцип всюди в Церкві знайде правильне застосування. Але вже є намагання у всіх напрямках шукати нових шляхів.

Голляндський пасторальний собор був лише однією зі спроб знайти теологічно сприйнятну формулу, при чому була б респектована як ієрархічна структура Церкви, так також демократія, формулу, яка б також відповідала практичним, функційним вимогам.

Зі скликанням у 1965 році пасторального собору голляндські єпископи відкрили шлях до демократизації. Всі вірні, навіть некатолики, одержали нагоду в дискусійних групах через організації дати вислів своїм дійсним бажанням, потребам і подати пропозиції.

Того роду експеримент не може безумовно бути досконалим. Населення не висловило своїх бажань, як хотілося б, і не співтворило опінії. Парафіям і спільнотам вірних не дано задовільних звітів про течії і наради на пленарних засіданнях.

Спосіб голосування уможливив представництво передусім людей середнього віку, поміркованих опіній і середовищ, які найбільше були зайняті внутрішніми справами Церкви.

Це був настільки новий експеримент, що трудно було зразу осягнути цілковитий успіх.

Часто говорять, що голляндський єпископат невистачально керував вірними, але останніми роками більше тягнувся за ними. На цей закид я вже відповідав, що голляндські єпископи саме хотіли навчити, що влада виконується в діялозі і що вони противставилися тому, щоб вдержувати авторитарну практику минулого часу.

Через пасторальний собор єпископи знайшли новий спосіб виконування влади. Не йшлося лише про діялог між єпископами, а про діялог єпископів, знавців, священиків, мирян, ченців і черниць між собою і всіх разом. Цей діялог був прилюдний. Були допущені і преса, і телебачення. На щастя, і це замітний факт, що в цьому відкритому діялозі духовний престиж єпископів не потерпів, а радше зріс.

Через цей експеримент пасторальної наради прийшла на порядок дня дуже важлива справа специфічної ролі і відповідальности вірних та єпископів. Чи є пасторальний собор, як голляндський собор, збором, на якому вірні мають нагоду висловити свої журби й бажання, а відтак єпископи мусять робити рішення? Чи це є демократичний парламент або збір представників, який займає рішення і зобов'язує ними адміністративну владу єпископів?

Перший погляд не є справедливий супроти відповідальности вірних, другий — обмежує відповідальність єпископів.

Кожний християнин має конкретну відповідальність супроти всіх сфер християнського й церковного життя. Тому він має не лише право й обов'язок висловити свої бажання й робити пропозиції єпископам, але також дбати про рівновагу я б сказав, про „католицькість" своїх бажань і рахуватися з можливістю провести їх у практику.

Єпископи, зі свого боку, мають власну, постійну відповідальність. Вони не можуть задоволитися тим, щоб бути звичайними речниками голосу народу. Вони мусять теж конфронтувати його з Благовістям. Навіть якби єпископ був, так як це було раніше, вибираний народом, він має вести Божий народ. Завдання, що його не можна звести до мандату народу.

Голлянський пасторальний собор намагався знайти формулу, в якій були б охоплені ці два аспекти. На нарадах вірних єпископи мали нагоду піднести свій голос не лише як вірні в середині юрби, але також, як провідники з повновластностями.

Тут ідеться про щось нове, до чого мусять привикнути як єпископи, так і вірні. Дотепер єпископи практикували звичай лише говорити, щоб спричинити дискусію, в дійсності не беручи в ній участи. І якщо вони брали в ній участь, то вірні запитували себе, чи вони говорили як вірні і чи з рішальним авторитетом.

Голляндський пасторальний собор експериментував формулою, у якій єпископ говорить як провідник, що має завдання у вірі, тобто як вірний, і рівночасно як той, хто з уваги на своє місце в спільноті вірних має завдання вести людей проповідуванням і здійснюванням заповітів Божих.

Такою формою консультації закликується до відповідальности всіх, єпископів і вірних, супроти місцевої і Вселенської Церкви. Ідея спільної відповідальности єпископів, священиків і мирян є конче потрібною поправкою до минулих практик, якими була керована Церква в перебільшений клерикальний спосіб. Ця спільна відповідальність не означає, що різниця в завданнях і обов'язках (уряді) має зникнути, але їх слід здійснювати в діялозі.

У копальні срібла в Келлоґ, стейт Айдаго, ЗДА, наступив вибух, який спричинив пожежу. В копальні згинуло понад 100 вуглекопів, хоч пороблено всі можливі заходи, щоб їх рятувати.

Біля головної кватири американських вояків у Гайдельберґу, Німеччина, вибухли дві бомби, які хтось підклав під автомобілі американських вояків. Наслідком вибуху трьох американців згинуло, а три були поранені.

КОМЕНТАРІ

ВОРОЖА РУКА ДІЄ

Не сумнівайтеся в тому, що ворожа рука діє серед нас.

Погану прислугу зробили нам ті газетні полемісти, які, давши серцю волю, аж надто часто добачали підривну роботу «ворожої руки» там, де її не було. Через це заклики «будьте пильні», замість загострити нашу пильність, притупили її. Ваш сусід ще не став большевицьким агентом. Не бійтесь його! Але будьте певні, що «ворожа рука діє». Не будемо пригадувати загальновідомих політичних убивств. Це може повторитись. Найбільш уживаним способом советських провокацій є різні брехливі брошурки, друковані в Києві і розсилані в світ з Берліну.

Цими днями ПУН (Провід українських націоналістів) опублікував пересторогу, закликаючи «всіх українців на чужині — не піддаватися провокаціям, ліквідувати внутрішні фронти, максимально координувати свої зусилля, зокрема координувати боротьбу з ворожими провокаціями, що множаться останнім часом і які спрямовані на параліжуваання української спільноти».

Недавно появилася брошурка п.з. «Книжка, на яку ми чекали». Невідомо, хто на неї чекав. Невідомо теж, хто її писав і друкував. «На обкладинці брошурки — націоналістичний тризуб, а всередині — тенденційно підібрані полемічні статті різних авторів, спрямовані проти Ярослава Стецька. Брошурка має намір викликати враження, що це публікація Проводу українських націоналістів чи його симпатиків».

Невідомі руки мають листи Олега Штуля, голови ПУН. «У розпорядженні ПУН є фотокопії грубо пофальшованих листів голови ПУН до його покійного батька, які мали б викликати враження, буцім то Голова ПУН-у, спонуканий бажанням допомогти батькові, мав контакти з большевиками в роках 1959-63».

Це тільки дрібні «квітки». Кагебістські садівники, певно, вирощують більші і пішлють їх нам більше. Вони теж уміють розповсюджувати «захалявну» літературу.

ДРАМАТУРГ, ЩО НЕ ЗНАВ КОНФЛІКТІВ

Помер у Києві, відомий драматург Олександер Корнійчук. Був він, як усім відомо, неабияка партійна шишка. Служив вірно і зайшов високо, не зазнавши ніколи будь-якого конфлікту. Це, може, невелике диво. Але справжнє диво в тому, що Корнійчукова драматургія теж не знає конфліктів.

У Корнійчука нюх конюнктуриста значно переважав хист драматурга. Продукуючи п'єси з „позитивними" й „негативними" героями, Корнійчук умів деколи здивувати людей сміливістю. В „Богдані Хмельницькім" ударив у патріотичний барабан. У «Крилах» Корнійчук, Сталінів улюбленець, засудив «Культ особи»; коли ж патрія припинила десталінізація, незрівняний Олександер Євдокимович написав «Над Дніпром».

Критики завжди хвалили Корнійчука. Тим більше хвалять тепер. Леонід Новиченко («Літературна Україна», 16 квітня) запевняє, що „Олександер Корнійчук назавжди залишиться в літературі". Час покаже, чи залишиться, чи все розвіється.

З карпатської полонини до дунайського гирла

ПІД ЗНАКОМ ТУРИЗМУ У БУКОВИНСЬКІ КАРПАТИ

Анна-Галя Горбач

В журналі „Сучасність", за жовтень 1971, ч. 10 (130), появився цікавий репортаж п.н. „З карпатської полонини до дунайського гирла", пера п-і Анни Галі Горбач про життя українських верховинців у горах Карпатах, що тепер під владою Румунії. Тому передруковуємо його повнотою, без змін, щоб наші читачі могли уявити собі, в яких умовинах живуть тепер наші верховинці. — Прим. Редакції.

* * *

Користуючися вільною атмосферою й поблажливістю державних установ супроти чужих туристів, що ввозять у країну потрібну для розбудови індустрії валюту, ми прилучилися влітку 1970 року до колон чеських, австрійських та французьких авт, що їдуть не тільки до берегів Чорного моря, але заїжджають і в найглухіші румунські закутини. Туристи не змушені ночувати тільки в приписаних готелях, а сміють без особливого дозволу заквартируватися і в приватних домах. А румунську гостинність можна сміливо порівняти з слов'янською, як і стиль життя, звичаї, характер і ментальність населення.

Рідне карпатсько-буковинське село дає нам знову змогу зустрітися з гуцулами, що тут, на румунському боці, поволі загоїли воєнні та післявоєнні рани, спричинені фронтом, тифом, контрибуціями та неймовірним оподаткуванням у перші роки соціялістичної Румунії.

У селі та по соняшних узбіччях, на високій «вібчині» (обчина, полонина), де гуцул здавна любив селитися, щоб мати перед очима неозору даль, сірі ланцюги гірських хребтів і почуття свободи, сьогодні виблискують на сонці шибки скляних веранд, ґанків та мансардних кімнат. Тісну хату типу «ґражди» з малими віконцями, обведену високим парканом, тут ледве чи ще хтось будує. Можливість вільно господарити в горах (через брак ґрунтів для посіву) вабить і багато румунів з недалеких долин, де заведені колгоспи. Звичайно румунські хлопці одружуються з гуцулками, які дістають від батьків приділ землі. Ліси, що ними колись так пишалися старі ґазди (мали їх по 200—300 гектарів), сьогодні належать державі, і єдине, що старим власникам залишилося з цього маєтку, це право собі раз на рік під наглядом лісника нарубати дров чи дерева для будови. Як і колись, гуцули займаються скотарством, очевидно, в мінімальному розмірі. Держава підтримує настільки цю галузь господарства, що дає премії за гарно виплекані «дробєта» (бички і телята), відкуповує і дає власникам, крім грошей картки, що дають право закупити за низьку ціну зерно і муку. Отож, доходить до того парадоксу, що селяни з долів, які працюють на землі, ходять у тяжкий час по горах і просять хліба... Тому що господарства вже не мають колишньої величини через малі наділи землі, ходять коло них переважно жінки, що підписують контракти на здачу молока чи молодої маржини; чоловіки переважно працюють у бутині, при обробці дерева. Тут працюють і багато румунів, що приїжджають як сезонові робітники, так звані «бараби», що звичайно пропивають свої зарібки (між барабами є представники всіх тутешніх національностей). Мовна границя поволі пересувається на некористь гуцулів, бо їх дівчата одружуються часто з румунами. Такі мішані родини звичайно стають румунськими. Коли ми в розмові з одним дотепним ґаздою згадали це, він зауважив: «Гуцули не вимруть, не бійтеся, тільки вони будуть говорити по-румунськи . . .»

У ПОЛОНІ ГУЦУЛЬСЬКОГО ПОБУТУ

Давня наша мрія пожити трохи серед «народу», прислухатися до його бесіди, свідомо втягати в себе багатсво народної лексики, його життєву мудрість цього соняшного літа стала для нас на кілька коротких тижнів дійсністю.

Сидимо на призьбі гуцульської хати, що лежить на розлогій гірській терасі, під якою шумить потік Садів, що наніс під час травневої повені гори каміння та ріні, і прислухаємося до ритму тутешнього життя. На близьких схилах подібні, вже новозбудовані хати, над якими з любов'ю попрацювали майстри-ґазди. Кожна ґонта, кожна дощина, якою шальована хата, майстерно вирізьблена. У самій хаті сліди умілих жіночих рук: виткані килимки з рослинними взорами по стінах, лави, вкриті веретами в барвистих смугах, над вікнами й дверима вишиті рушники. По мисниках ще виблискують у декого збанки рідкісної краси чи висить гарно випалений черпак до молока. Однак тут немає тієї ідилії, що її виплекали в своїй уяві сантиментальні мрійники з-поміж інтеліґенції, не знаючи дійсности. Під час нашого короткого перебування довелося наслухатися стільки історій буколічного, демонічного та трагічного характеру, що їх вистачило б новітньому Стефаникові чи Черемшині на цілу низку оповідань. І ми усвідомлюємо собі, що прислухаємося до справжнього джерела, з якого черпали такі наші великі майстри, як Стефаник чи Хоткевич, що зуміли правдиво відтворити народне життя цього пристрасного племени й не годували своїх читачів брехливим суроґатом, як це роблять деякі письменники на еміґрації чи й на Україні.

Уже сам наш провідник, що йшов з нами через гори, щоб перебратися в іншу гірську долину, міг би стати героєм гуцульської епопеї. У цього вусатого Михайла, колишнього ревного греко-католика, а сьогодні запеклого покаїта-місіонера, палають очі неймовірним вогнем. Його життя, почавши від військової служби на італійському фронті під час першої світової війни, коли він взяв у полон три ексцеленції (яким позабирав навіть шаблі!), за що дістав високі відзначення, що їх ще й сьогодні з гордістю показує, через ловецько-браконьєрську* кар'єру аж до сьогоднішнього мандрівного проповідника слова Божого в інтерпретації баптистської церкви, повне прецікавих пригод. Тож і його коментарі та розповіді під час нашої мандрівки були не менш цікаві. Йдучи попри порожню хату, що самітно стоїть на соняшній кичері, він нам розказує моторошу історію про колишнього власника, що зв'язався з чортом, від цього дістав силу лікувати худобу, чого йому заздрили навіть ветеринарі з міста. Але одніеї ночі той чорт спокусив чоловіка, щоб забрати його душу. Вертаючися вночі навантаженими саньми, що їх тягнули крадькома визичені громадські коні по страшній ожеледі, він майже під хатою сковзнувся в «рипу» (дебру) і з розпуки, що забилися чужі коні, повісився на першій гілляці, що йому надибалася (оце чорт його намовив на таке). Мало того, той чорт хотів ще й душу вдови. Він так брязкав уночі ланцюгами, відв'язував у стайні худобу (це ж бо мусів бути чорт, спеціяліст від маржини!), що нещасна жінка покінчила з собою, як і чоловік. Залишилися діти-сироти, що їх забрала до себе родина. Михайло твердив, що він сам читав у тій хаті молитви проти того чорта, який заходив опівночі крізь манюсю мишачу дірочку, але все було даремне. Пусткою стоїть ще й сьогодні хата під Дубовським (назва гори), і довкола неї свищуть полонинські вітри. Зустрівши по дорозі буйного гуцула, що відомий по всій околиці своїми любовними пригодами, довідуємося зараз же про його найсвіжішу історію, що звучить, немов би її видумав сам маестро Боккаччо: любка, якій він нарешті надокучив, змовилася з своїм чоловіком, що взяв на допомогу сусіда, заманила його в хату, а чоловіки його там там одлупцювали до синього, роздягнули і голого прив'язали ланцюгом у стайні до ясел . . . як бугая. З цього становища мала визволити його власна жінка, що довідалася від сусідів про цю найновішу чоловікову пригоду.

* Чи не краще „чугунську"? — прим. Ред.

Молебень в каторгах Сибіру

1954-го року п'ятсот українських каторжанок загинули геройською смертю під гусеницями советських танків. Світ довідався про те два роки пізніше від визволених із Сибіру німецьких жінок, свідків тієї нечуваної трагедії, жахливої загибелі п'ятьох соток українських героїнь у Кінгірі.

Большевики з найдальших кінців підяремної нашої Батьківщини зібрали їх у новітній ясир. І вони обнялись у передсмертному єднанні сестер одної родини, що носить найкращу назву: Україна! Прибрались вони на привітання своєї страшної смерти в найкращі свої вишиванки: гуцульські, подільські, полтавські. То не п'ять соток слабих жіночих істот розчавили гусениці червоних танків. То наша ціла Україна роздавлена залізними ногами московського молоха.

Згадуючи геройство українських героїнь, підкреслюємо основу їх подвиту, а саме глибоко в душі закорінену християнську віру й високу моральність.

Свідчення про те зложила перед цілим західнім світом Німка Валлі Шліс, що перебувала з Українками в советських невільничих таборах. Вона так пише:

„Молитва держала нас і була тим найближчим другом, який ніколи нас не покидав. Бо різно воно буває. Нераз режим ставав гостріший, переслідування окріплювалися. Тоді ми не могли мати спільного Молебня. За це карали, кидали в карцер, відбирали право листування. При обшуках відбирали вервички й ікони, забирали молитовники. Але молитви не могли нікому відібрати. Навіть у час найбільшого «скріпленого режиму» ми молились у бараку потихо. Дехто закривав свою лежанку коцом і світив свічку. Одна тишина зраджувала, що тут щось діється. Нечутно ворушились губи, в руках пересувалася вервичка. Молитовник був великою рідкістю. Його дуже цінили, бо з нього можна було проказувати значення для тих, що молилися гуртом. Здавалося тоді, що людина бодай коротко побула в церкві. Спільною молитвою українок звичайно проводила котрась із інтеліґенток. У нашому бараці була це старша, коло 50-літня жінка. Я не брала участи в тих молитвах, бо не вміла; але стояла на варті, охороняючи свої подруги. Завжди треба було бути напоготові.

Крім того українки носили на шиї хрестик, зроблений із зубних щіточок... Я приглядалася, як українки робили собі вервичку. Вони добре пережовували хліб, опісля місили в пальцях так довго, аж він уже не липнув .З того робили малі кульочки й насилюва-

(закінчення на стор. 4.)

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
Український католицький тижневик • Виходить щочетверга в Едмонтоні • Видає Спілка «Українські Вісті».
Published every Thursday in Edmonton • Member of the Canadian Weekly Newspapers Association • Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.
UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta.
Second class mail, registration number 1035.

УКРАЇНСЬКІ СІЛЬСЬКІ ПОСЕЛЕННЯ В ПРОВІНЦІЇ САСКАЧЕВАНІ

В провінції Саскачвеані українці утворили понад десять колоній, більшість яких скупчилася в області зазначеній містами Йорктон, Кемсек, Канора, Прісвил, Вадіна, Вініярд, і Мелвил. Від найбільшого міста Йорктону цю область називають Йорктонщиною. Інші поселення розташувалися — одне на північний схід від Саскатуну з містечками Ростерн і Вакав, друге на північному сході від Принс Алберт, ще інше над озерами Редбері й Блейн на половині дороги між Принс Алберт і Норт Бателфорд (села Гефорд і Кридор), на півдні від Муз Джа (Гленбейн). Дрібні українські поселення й ізольовані фарми можна подибати на цілому просторі провінції.

ЙОРКТОНЩИНА

Загальна характеристика. Ця найбільша в Саскачевані область українських поселень охоплює більшу частину межиріччя двох великих рік південносхідного Саскачевану — К'Апель та Асинибойн, і розтягається від границі з Манітобою на сході до озер Квіль на заході.

Йорктонщина то височна з висотами 1700-2000 стіп, з похилом на південний схід. Поверхня хвиляста, в більшості дуже нерівна, з виразними формами льодовикового креевиду — моренами, озами, зондрами і безліччю більших і менших озер. Найбільші з них це: Великий і Малий Квіль, Фовм, Фішінґ, Салін, Ґвайтсенд, Ґуд Спіріт, і Лїч. Більшість озер безвідпливові, плиткі, засолені й безрибні. Під час довшої посухи сильно випаровуються і скорочують свою площу. Інша група великих озер утворилася в глибокій і широкій пра-долині ріки К'Апель. Це видовжені озера Мавнтен, Фішінґ, Крукед і Равнд. Велика частина польодовикових плитких озер стекла ріками і висохла, відслонюючи плоскі вистелені родючим намулом дна, звичайно найкращі рільничі площі. Тисячі дрібних озер виповнюються водами в часі дощів улітку і тайння снігу на весні. Підчас довших посух вони висихають і перемінюються в багна.

Клімат різко континентальний, з довгими морозними зимами, але теплими й дощевими літами. На загал сприятливі для сільського господарства умовини погіршуються частими посухами й пізніми весняними й ранніми осінніми приморозками.

Природне рослинне покриття це лісостеп, який до півночі переходить у суцільний мішаний ліс. Нині бл. 80% площі розорано. Непридатна для рільництва площа залишилася під лісом або використана на сіножаті й пасовиська.

Ґрунти утворилися на льодовикових відкладах — глинах і пісках перемішаних з різної величини камінням. На площах, які були довгий час під трав'яною рослинністю, утворився чорнозем. Якість ґрунтів дуже різна щодо структури, краски, мінерального складу і вартости для сільського господарства.

Колонізація Йорктонщини зачалася в 1880-их роках після побудови трансканадської залізниці. Йорктон був головним іміграційним та колонізаційним осередком. До найраніших поселенців належали британці, німці, французи, голляндці і скандинавці, які заняли відкриті степові площі, звичайно вкриті кращими ґрунтами. Перші українці прийшли в 1898 р. Головна поселенча фаза припала на 1900-і роки, коли розбудовано побічні залізничні лінії. Нині українці живуть у 20 муніципалах на площі бл. 4000 кв. миль. В шістьох муніципалах а саме: Калдер, Сляйдінґ Гилс, Ґуд Лейк, Клейтон, Фовм Лейк і Ґаррі українці творять абсолютну більшість населення, в інших — найчисленнішу національну групу, перед британцями, німцями, поляками, духоборами і скандинавцями.

Переважна більшість українського населення живе в селах і на фармах. У містах їхній відсоток хитається між 29% (Йорктон) і 60% (Канора).

Місто Йорктон то колишній іміграційний і колонізаційний, нині головний культурний і господарський осередок області. Тут живе бл. 3000 українців, які творять третину всього населення міста і щодо числа стоять на другому місці після англосаксів. Третє місце займають німці, а далі — невелике число поляків, скандинавців, французів і росіян. Тут діють розвинені українські школи — Колегія св. Йосифа під управою знаного усім канадським українцям Брата Методія, Академія Пресв. Серця під управою Сестер Служебниць ПДМ, Українська Католицька Місія оо. Редемптористів, друкар н я „Голосу Спасителя". Українці добре заступлені в адміністрації, зокрема в управі сільських муніципалів, і в господарському житті. Йорктон є також важливим осередком джерельних інформацій про історію українських поселень і їх господарського розвитку, бо саме в тому місті можна стрінути поважне число фармерів-піонерів, які вели провід у господарському житті своїх муніципалів.

Збірання багатого інформативного матеріялу в Йорктоні завдячую головно трьом особам: ігуменові Місії о. М. Кучм'якові, який зв'язав мене з піонерами в Йорктоні й відступив мені на час мого побуту в Йорктоні дуже вигідне помешкання в домі Місії; о. М. Хом'якові, який проводив мене до місцевих урядів, і подав найважливіші інформації про околицю й передових людей, та п. Миколі Завада, знаменитому провідникові по місті й околиці, в якій він працював від молодих літ займаючи видні становища в громадській та шкільній адміністрації. Впродовж цілого тижня п. Завада був моїм невідступним товаришем поїздок по околиці, зустрічей з піонерами і помічником при збиранні давних світлин, та іншого матеріялу.

Дуже корисною і милою для мене була зустріч із одним з передових діячів на культурному й господарському полі Йорктонщини й поза нею п. Яковом Стратійчуком та настоятелем української греко-пр а в. церкви о. прот. В. Бойчуком.

Відвідини вибраних фарм. З-поміж кількох відвіданих фарм згадаю зразкову фарму п. Томи Куриляка, довголітнього члена управи муніципалу і війта, почесного члена Рільничого товариства в Йорктоні, який здобув кілька нагород за плекання расової худоби і високоякісної пшениці, та велику модерну комерційну фарму п. Ст. Суржина в околиці Калдер. Студії розвитку фарм утруднені недоступністю урядових інформацій. Спеціяльна поїздка до Ріджайни в справі одержання дозволу використати дані земельного уряду в Йорктоні стрінулася з рішучою відмовою.

Більшість фарм належить до мішаного збіжево-годівляного типу. Загальне враження з відвідин корисне.

Йорктонська міська громада включує поважне число підприємців і професіоналістів. На жаль, мовна й релігійна асиміляція, зокрема серед молодшого покоління, приносить українській громаді раз-у-раз великі втрати.

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

Робітники та їхні заробітні платні

мейор Айвор Дент

Недавно я був запрошений з промовою на конвенцію Албертської асоціяції службовиків й то дало мені нагоду поділитися з учасниками деякими думками, що від якогось часу нуртували в моїй голові. Темою моєї промови були відносини між працівниками. Я висунув думку, що ми маємо багато можливостей, щоб поправити наші відносини до працівників, або, кажучи то інакше, є багато можливостей для нового та обдуманого наставлення до нових та постійно виринаючих проблем.

Я думаю, що загал людей погоджується з тим, що робітничі відносини за минулі роки зробилися щораз то більше скомплікованими та дуже формальними. Майже нічого не залишилося для аматорського ладнання спірних справ між робітниками та працедавцями, які колись сиділи мирно поруч та ладнали всі непорозуміння. Деякі робітничі юнії та деякі роди промисловості допомогли вже перед роками створити того роду умовини. Їхнє завзяття у веденні переговорів, їхня рішучість та наполегливість в намаганні осягнути те, чого хочуть, установило майже норму для всіх справ, зв'язаних з робітничим відношенями.

Та між робітниками все ще є деякі, я бодай сподіваюся, що тужать за давними днями, коли обі сторони: працедавці й працівники часто вдоволялися „джентлменською умовою", стисненням рук та мовчазним порозумінням. Але в робітничих відносинах, як і в багатьох інших ділянках людської діяльності, „добрі давні дні" були насправді зовсім не такими добрими й багато залежить від того, хто пригадує собі „добрі давні дні".

Милі спомини одної людини є для іншої людини гірким досвідом. Одне можна сказати тепер, хоч то прикро, що тепер є менше різниці в опінії відносно тої справи. То було би гарно, якщоб можна сказати, що в наших часах усі є щасливі й вдоволені й то довелоб до узгіднення різних опіній. На жаль, так воно не є. Тепер є більше випадків, що кожний є невдоволений та назагал незгідний з існуючим станом.

Почування невдоволення, що колись було характеристичним для працівників, тепер перекинулося на працедавців. Тепер далеко менше говориться про проемні місця праці, а зате більше про несамовито високі заробітні платні.

Те відносне невдоволення продовжується, не зважаючи на обставину, що, без уваги на тих нещасливих бідних, що є поза головним руслом канадського життя, нам усім поводиться значно краще. Для того, мені здається, є дві причини.

Перша є та, що, коли змагання між працівником та працедавцем за більший кусок солодкого печива дійдуть до вершка й виникає страйк то притому найбільше терплять невинні у висліді нарушеної господарської рівноваги.

А друга частина є та, що користи, які сповидно випливають зі страйків, дуже часто показують себе оманними. Той, що страйкує, є після страйку відносно в тому самому місці в економії, де був перед страйком. Він не зробив у економічній ділянці ні кроку вперід.

В великій більшости випадків працівники не страйкують тому, щоб добитися заробітків повище лінії убожества. Вони страйкують тому, щоб поправити своє положення в загальному господарстві. В цій матеріялістичній спільноті то є зовсім природне, якщо вартість людини міриться звичайно матеріяльними речами, то бути власником багатства стається майже доказом мужности людини.

Та всетаки, як я сказав уже, користи робітників зі страйків є часто дуже сповидні. І часом приходить момент, де домагання робітника в справах платні наближують його близько до заробітної платні його наглядача, або навіть менаджера для потіхи тих обох й вони теж стараються дістати підвишку заробітної платні, щоб задержати різницю в заробітній платні між ними та їхніми працівниками.

У висліді кожний має більше грошей у кишені, але за них не може купити більше товарів, як передтим. Наступає звичайна інфляція.

Ціллю цих завваг, якщо йдеться про провід асоціяції службовиків, було сказати, що вони є професіоналісти, яких організацію створено на те, щоб вони, враз із постійними юнійними працівниками та робітничими адвокатами, ладнали робітничі відносини.

Їхня організація є одною з тих професійних організацій, що на неї паде тягар оминати страйки та підносити почуття вартостей. То важкий тягар і, якраз тому, я бажав би мати більше відповідей на різні питання, щоб могти ту цілу проблему представити ясніше.

Айвор Дент, мейор

Ivor Dent

Едмонтон, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. МИХАЙЛА РАЧУКА

В четвер, 6-го квітня, у шпиталі св. Йосифа, закінчив многострадне життя бл. п. Михайло Рачук, довголітній член парафії св. Йосафата.

Покійний народився 24 грудня 1899 в селі Корчин, коломийського повіту, Україна. Його родичі Василь і Марія з д. Вашкурак були середньо заможними селянами. В рідному селі провів покійний свої дитячі, молодечі й перші мужеські літа.

Під кінець 1-ої світової війни його забрали до австрійського війська. Та не хотів він свойого життя віддавати за цісаря й Австрію, тому разом з другими од-

(закінчення на 5. стор.)

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

ПРО СВЕКРУГУ ТА НЕВІСТКУ

В. ГАВРИШ

За довгі роки мого побуту в Канаді я наслухався багато про хатні клопоти в родинах різних наших поселенців. Між тими клопотами немалу ролю відграла й відіграє справа відношення між матірю та невісткою, або, як в нас часто кажуть, між свекрухою та невісткою. Проблема та не нова. Вона завжди була й завжди буде, доки будуть існувати на світі свекрухи та невістки.

Воно може троха й зрозуміле що мама, яка виховувала свого сина від маленького аж до того часу, коли він одружується, й яка привикла до того, що син її завжди слухав і її любив, після його одруження, мусить те все ділити з невісткою, а нераз й тратити все на користь невістки. То є тяжка справа до поладнання й треба дуже багато розваги й терпеливости так з боку матері-свекрухи, як і з боку невістки, щоб ці справи поладнати розсудно й добре для обох сторін. Певно, що є багато родин, у яких відносини між свекрухою та невісткою є дуже гарні й гармонійні, але є багато таких родин, де через потані відносини між свекрухою та невісткою розбиваються й молоді подружжя. Здається мені, що корисним є звичай, прийнятий у Канаді, де молода пара, після вінчання, живе окремо від своїх батьків, молоді поволі зживаються, привикають до себе, пізнають свої немочі та добрі сторони й поволі втягаються у „подружє ярмо", як дехто каже жартом, й ведуть мирно своє життя. Але є й інакші подружжя.

Я мав нагоду раз бачити одну молоду пару, яка якраз вийшла з церкви після вінчання. Думаю, що то було таке подружжя, де син мами багато не питався, взяв собі таку дружину, яку хотів. Як молоді вийшли з церкви. мати поглянула на молоду пару, щоб їх привітати після вінчання й почала щось говорити до невістки, а невістка подивилася згори на свою свекруху, плюнула їй в лице й крикнула: „Залишить нас у спокою! Ми вас не потребуємо!" Молодий, який відійшов був тоді чогось на бік, не знав, що сталося, довго не думав, взяв жінку на руки й поніс до автомобіля. А молода ще й далі кричала, що не любить свекрухи й не хоче з нею зустрічатися. Молодий мав добру матір, любив її, бо вона все життя дбала про нього, й хотів помирити свою дружину з матір'ю. Але молода не хотіла про те й чути. Не помогли ніякі переконування чоловіка в хаті, не помогла сварка, ні прохання. Невістка не хотіла признавати свекрухи, не хотіла її бачити у своїй хаті, не хотіла її відвідувати в її хаті й не хотіла, щоб її чоловік відвідував свою маму. Подружжя закінчилося тим, що чоловік покинув свою жінку, бо не хотів мати вічної війни в хаті й не хотів зірвати родинних відносин зі своєю матір'ю.

Але то був до певної міри „відданий хліб", як показалооя пізніше. Я був раз у хаті той мами, що її невістка не хотіла признавати. Там були теж її сестри й інша родина. І та мама оповідала нам, як вона не любила своєї свекрухи, тобто матері її чоловіка. Як тільки одружилася, намовила чоловіка, щоб він перебирався до другої провінції, тобто з Манітоби до Саскачевану. Її чоловік дістав там право вчителювати на „перміт", як то колись давали дозвіл навчання тим, що не мали покінченої повної вчительської освіти. Й вони жили в Саскачевані, далеко від свекрухи.

Молебень в каторгах Сибіру

(закінчення з стор. 3.)

ли їх на нитку... Були це жінки середнього віку й старші, але траплялися між ними також молоді дівчата. Справжніх черниць за малими винятками, не було між нами. Але всі вони глибоко й твердо вірили та жадні заборони тюремної влади не здержували їх від релігійних практик. Віровизнаневих різниць не було між ними. Греко-католички й православні трималися разом... У дні свят вони не виходили на роботу. За це влада карала їх жорстоко. Їх били, замикали в карцер, не давали їсти, заковували в кайдани й силою вели до роботи. Це нічого не помагало. Вони були неначе раді цьому терпінню... Не зважаючи на всі переслідування, їх число не меншало, а зростало. Казали мені, що їх вплив простягається також і на вільнопоселених у Воркуті".

Валлі Шліс з іншими Німками була звільнена при кінці 1956 р. Першого січня 1955 р. вони прибули в табор, де було багато українок. Вона пише: „Ми почули, що в великому бараку відбувається Молебень. Тож вирішили туди піти.

...За столом, що був прикрашений білою скатеркою, стояла висока стара жінка. Вона проводила Молебень із пам'яті. Жінки стояли як у церкві. Під час Молебня часто хрестилися і били поклони. Коли Молебень скінчився, заспівали всі церковну пісню. Потім молилися разом уголос і я такої молитви ще досі не чула! Вони молилися за своїх ворогів!

Від старої жінки била якась неземна повага. Я розглянулася по приявних. Хоч усі були вихуділі й дуже бідно зодягнені, та було в них усіх щось спільне, це вираз великого щастя в очах. Обличчя були дуже різні: молоді й старі, прості й інтелігентні. Але всі вони були глибоко перейняті молитвою. Це так потрясло нами, що деякі з нас заплакали, хоч більшість (німок) не розуміла молитви. Ще й досі зворушує мене згадка про той Моебень і стару жінку, що його проводила. Потім я довідалася, що вона справжня монахиня і вже 20 літ провела в концтаборі. Їй було 92 роки. Коротко перед виїздом з Абезу я прийшла попрощатися з нею та попрохати в неї благословення. Вона поблагословила мене в дальшу дорогу... При від'їзді вони провели нас аж до брами табору, хрестили нас довго в подорож і привітно махали нам руками".

Ось це чужинкою змальований могутній і чарівний образ українки героїні! описана її віра й молитва віруючої християнки в концентраційних таборах модерних неронів.

(За журналом „Світло")

ПУБЛІЧНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Едмонтонцям, що користуються підприємствами громадського користування

Починаючи з 1 червня 1972 р., будуть обов'язувати такі оплати за послуги Едмонтонських підприємств громадського користування:

ЕДМОНТОНСЬКА ЕЛЕКТРІВНЯ

- За сполучення проводів — $5.00
- За спеціяльне відчитання годинника і/або стягання оплати — $3.00
- Сполучення, після розлуки електричних проводів — $7.50
- Сполучення після розлуки (спеціяльна послуга) — $10.00
- Найменша оплата за залучення тимчасових електричних проводів (На будовах) — $25.00
- Найменша оплата за направу проводів (якщо за те числиться) — $5.00

ЕДМОНТОНСЬКІ ВОДОПРОВОДИ ТА КАНАЛИ

- Оплата за залучення проводів — $5.00

ЗАВВАГА: — Перенесення водоміра йде на рахунок власника будинку.

ЕДМОНТОНСЬКІ ТЕЛЕФОНИ

- Закладення бизнесового телефону (головного апарату) — $14.00
- Закладення додаткових бизнесових телефонів (включує залучення додаткового апарату, що відповідає) — $10.00
- Закладення телефону (головного апарату) в житловому домі — $10.00
- Закладення додаткового телефону в житловому домі (окремий апарат до накручування числа) — $10.00

ЗАВВАГА: Додатковий телефон закладаємо даром, якщо числа накручується з головного апарату.

- Допоміжна апаратура (дзвінок, додатковий дзвінок або ґонґ, додаткові включення для телефону, перелучки ітд.) — $10.00

ЗАВВАГА — Допоміжну апаратуру та додатковий телефон закладаємо даром, якщо закладаємо то разом із головним апаратом.

- Апарат для більше телефонічних ліній — $14.00
- Нічне світло в апараті. В бизнесовому апараті (головний апарат) — $14.00
- Нічне світло в телефоні у житловому апараті — $10.00

Вищезгадані оплати за послуги встановлені на основі теперішних коштів за працю та матеріяли, що їх платять ваші ПІДПРИЄМСТВА ГРОМАДСЬКОГО КОРИСТУВАННЯ. Нові оплати відображують менше-більше приблизно справжню висоту коштів для всіх користувачів Підприємствами громадського користування.

Послуги, зголошені перед 1 червня будуть числені за передше обов'язуючою ставкою.

Едмонтон, Алберта: – похорон бл. п. Ґертруди Єлисавети Міськів

Дня 3-го травня померла на 44 році життя бл. п. Гертруда Єлисавета Міськів.

Покійна Гертруда народилася в Німеччині (нині Східна Німеччина) 1927 р. в місточку Мешерін. Народню школу скінчила в родинному місточку й після другої світової війни, втекла з родиною до Західньої Німеччини. В час втечі перестудилася і від того часу, хоч не хворіла, то не почувала себе вповні здоровою.

В Західній Німтччині покінчила вищу школу й стала шпитальною норсою. По п'яти роках праці приїхала до Канади й дістала працю в Ту Гилс, Алберта. То було 1953 р. Тут працювала вона через один рік, тут пізналася з Андрієм Міськовим і в жовтні 1954 р. вийшла за нього заміж.

бл. п. Ґертруда Міськів

Після одруження перейшли вони жити до Едмонтону, де вона стала на працю як шпитальна норса і працювала тут через 14 років.

Вісім років тому перебула тяжку операцію, яка ще більше ослабила організм покійної Чотири місяці перед смертю недуга зломила її й вона перестала працювати. Померла в середу 3-го травня ц.р.

Оплакують покійну Ґертруду муж Андрій, син Ралф, рідний тато Гайнріх і дві сестри і двох братів в Німеччині та мама, брат і сестра мужа, що пригорнули її до родини і трактували як рідну.

Парастас відслужив у Парк Меморіял-похоронному заведенні в п'ятницю, 5-го травня о. Микола Дядьо, а похорон в суботу в годині 11.30. Перед послідним цілуванням о. М. Дядьо попращав покійну від родини і приятелів від імени покійної.

Тлінні останки бл. п. Гертруди Єлисавети Міськів спосили на цвинтарі св. Михаїла. Після похорону зібралися родина і приятелі Андрія і покійної Ґертруди в домі Андрія на поминальний обід ,що його, разом з іншими добрими сусідами, приготовила п. Джек Вордс. На парастасі і похороні співав п. Михайло Свистун.

ПОДЯКА

Щиро дякуємо о. М. Дядьові, парохові церкви св. О. Миколая, за відслужения похоронних богослужб і похоронну проповідь-розраду, п. Михайлові Свистунові за гарний спів, приятелям, зокрема п-і Дж. Вордс за приготування поминального обіду, похоронному заведенню Парк меморіял за солідну обслугу, тим, що несли тіло нашої дорогої покійниці, тим, що зложили свої жертви на св. Літургії за душу покійної, всім, що прислали чи висказали своє співчуття з причини нашого смутку і всім, що прийшли віддати нашій дорогій дружині мамі, невістці і братовій свою останню прислугу. Нехай вам усім Господь сторицею нагородить, а покійній Ґертруді Єлисаветі нехай дасть небесне царство і вічну пам'ять.

Родина покійної зложила 15 долярів на „УВісті".

Щиро дякуємо за дар, а покійній нехай дасть Господь вічну радість у небі та вічну пам'ять між людьми.

Положення Української Католицької Церкви

РУЇНУВАННЯ ХРАМІВ НА ЛЕМКІВЩИНІ

Із польського часопису „Політика" (16. 10. 1971) довідуємося про жалюгідний стан старовинних українських храмів на лемківщині:

„На початку 2-ої всесвітньої війни на терені сучасного ряшівського воєвідства було 529 церков (374 дерев'яних, 155 мурованих). Із цих 374 будівель більше ніж половина їх була цінними інтересними пам'ятками з точки погляду історичного розвитку дерев'яного церковного будівництва. Майже половина цих церков походила із 16-18 століття... Власником цих храмів була Греко-Католицька Церква, тільки деякі належали Православній Церкві .Після 1947 р. ситуація змінилась і ці храми (які тим часом перебрала в опіку Римо-Католицька Церква) стали власністю держави.

В роках 1939-1956 перестало існувати 175 церков. В серпні 1956 р. рішенням Віевідського комітету припинено акцію розбирання церков. Однак втрати в роках 1947-1956 були значно більші, бо не обмежувались тільки розібраними об'єктами. Нові власники вживали багато церков для своїх потреб, експлуатували ці об'єкти й не проводили потрібних ремонтів. Стан зберігання церков потіршувався катастрофально з року на рік. В цих умовинах вже по 1956 р. багато церков (деякі із них дуже цінні історичні пам'ятники) прямо завалилось або їх розібрано з огляду на безпеку".

Стільки пише польський часопис про руйнування українських церков польськими шовіністами і комуністами.

(За „Церковним вісником" Шікаго).

Сильветка скромного науковця

(З приводу сімдесятиріччя д-р В. Ю. Кисілевського)

Дня 8 жовтня 1971 р. прем'єр-міністер Канади проголосив в Парляменті, що федеральний уряд Канади вводить політику ,багатокультурности у рямках двомовности", заявляючи, що уряд даватиме піддержку всім культурням ґрупам в Канаді. Цей новий крок у внутрішній політиці Канади означає перемогу тієї концепції, яку видвигнули та яку пропаґували представники ,третьої сили", себто члени „інших етнічних ґруп", як їх називає звіт „Королівської Комісії про Двомовність і Двокультурність" — том четвертий. Канадійські Українці, за ініціятивою сенатора П. Юзика, стояли в аванґарді змагання за ідею канадійського суспільства як мозаїки культур.

Те, що концепція багатокультурности знайшла свій відзвук у урядових колах, можна частинно завдячувати праці науковців, які у своїх працях висвітлили вклад, що його нашо, чи інші етнічні ґрупи внесли в культурну скарбницю Канади. Праці наших науковців задокументували історичний розвиток українського поселення в Канаді, економічний та культурний ріст наших поселенців та накреслили образ багатогранного життя під аспектом господарським, соціяльним, освітнім, політичним і мистецьким. Правда, що небагато в цій ділянці зроблено. Але коли зважити, в яких умовах приходилося еміґрантам працювати і який мали йвідсоток інтеліґенції був серед наших поселенців через дві перші ґенерації, то навіть те, що зроблено дотепер, є цінним надбанням. Воно, це надбання прокладає дорогу до дальшої наукової праці над життям української громади в Канаді.

Д-р Володимир Ю. Кисілевський є одним із найчільніших наших наукових працівників, які впродовж майже п'ятдесяти років своєго життя трудився для добра нашої науки та нашої спільноти.

З нагоди його 75-ліття українська громада в Оттаві за стараннями Оттавського Осередку „Наукового Това ім. Шевченка" зібралася в дні 11 листопада 1971 р. в „Професорському клюбі" Карлтонського університету на ювілейну святочну вечерю — з метою вшанувати цього сумлінного та скромного представника нашої науки в вільному світі. Проф. Карлтонського університету — д-р Б. Боцюрків був господарем вечері, у якій взяли участь майже всі чільні представники української громади в Оттаві. Привітання та побажання ювілятові складали: сенатор Юзик, проф. К. Біда, голова місцевого КУК — полк. Б. Яримович і п. С. Яворський з Міністерства громадянства та іміграції.

Голова Оттавського осередку НТШ — д-р І. Тесля в короткій доповіді накреслив сильветку д-р В. Ю. Кисілевського як людини, вояка в рядах УСС та УГА, громадського діяча, дипломата, педагога та перш за все науковця.

В. Ю. Кисілевський народився в місяці серпні 1896 р. в Коломиї, в родині Юліяна й Олени з Сіменовичів Кисілевських. Початкову освіту пройшов у рідному місті, а ґімназію в Чернівцях. З вибухом першої світової війни, як студент, вступає до Леґіону Українських Січових Стрільців. Через захворіння його переносять до коша УСС у Відні. З весною 1918 р. повнить військову службу в Єлисаветі та Києві. З черги стає персональним референтом ґенерала Української Галицької Армії Ціріца у Відні, де організується полк з українських фронтовиків; переїздить до Галичини та бере участь в боях під Вовчухами та в Чортківській офензиві. Після переходу УГА за Збруч В. Ю. Кисілевський є учасником походу на Київ; дальше життєвий шлях його — це Вінниця, „чотирокутник смерти" в Камянці Подільському, щоб пізніше в Одесі, як ад'ютант ґенерала Ціріца, заняти пост курієра Британійської військової місії та через Букарешт, Будапешт дістатися знову до Відня, де діяв тоді уряд ЗУНР — диктатора Петрушевича.

(продовження буде)

• **До початку теперішної офензиви в В'єтнамі починаючи з 1965 р. повнічні в'єтнамці зістріляли 145 бойових літаків.**

Давфин, Манітоба

ПОХОРОН БЛ. П. АННИ ФЕДОРІВ

В п'ятницю, 11-го лютого розійшлася по Давфині і околиці сумна вістка, що по дев'ятимісячній недузі померла у Дженерал госпітал бл. п. Анна Федорів.

Покійна народилася 26 квітня 1895 р. в селі Нове Село поблизу Чесанова, повіт Любачів, Україна. Її батьками були Дмитро Лабіш і Анна Бучко.

За молоду їздила вона на роботи по Франції і Німеччині. У Франції пізналася з Іваном Федорів, що був також на роботах і рішили побратися. Порішили одначе вернутися до дому й там присягнути собі любов, вірність і чесність супружу, у власній церкві, перед власним священиком.

Як постановили так і зробили. Вернулися до рідного села де їх звінчав о. Іван Костек, 6-го січня 1926 р.

Вже як подружжа приїхали до Канади 24-го липня 1929 р., саме на час депресії. Жити було тяжко. Працювали обоє по кілька днів на тиждень, щоб могти пережити. Так минув їм час аж до Різдва. Прийшли Свята і стало їм сумно, що немає своєї церкви. Рішили щось робити. Скликали фармерів і по довгих нарадах порішили будувати церкву. Коли вона вже була готова попросили православного священика о. М. Хаврука на пароха. Його собі не сподобали і попросили другого о. П. Токарика, з Буковини, потім взяли ще іншого о. Л. Фаловського, але й той не був добрий.

Аж 19-го вересня 1937 р. прийшов на парафію о. Гр. Теплий і цей священик був до 1965 р. Першу і другу церкву продали, а тепер є нова, в якій покійна молилася, і з якої покійну похоронили.

Перед смертю о. декан Гр. Овчарик уділив покійній св. Тайни Напуття. В навечеря похорону він відслужив панахиду, а в день похорону 14-го лютого відправив заупокійну св. Службу Божу.

В часі проповіді запросив о. Г. Овчарик присутніх на перекуску, яку й почав молитвою. При кінці перекуски донька Анна зложила щиру подяку за участь в похороні передовсім о. деканові, хористам, що співали, тим, що несли домовину і всім, що прийшли віддати покійній останню прислугу.

бл .п. Анна Федорів

Муж покійної, прибитий горем втрати дорогої дружини не міг на похоронному обіді промовляти лише висказує своє горе отими словами: „У болючу річницю тебе споминаєм, слізми ся вмиваєм, молитвами Господа благаєш: щоб щаслива була душа твоя в небесному лоні. Пішла ти до Господа вічно спочивати, нехай свята канадська земля тобі буде як рідна мати. Спи, дружино, добрим сном, прийде Божа Мати, тебе забере до себе і будеш на віки щастям любуватись. Остає твій друг Іван, дочка Анна і зять Павло.

Дорога дружино! Яка ти добра була, всіх людей любила, церковного співу вчила, Апостола читала — виразно, різко. Люди тебе любили. В Гадсон Бей, Саск. ти співом проводила. І отцеві духовному служила.

Всі люди в Гадсон Бей тебе споминають, за тобою плачуть: „де наша дячиха, заїхала до Давфину своє життя кінчати. Ми вже тебе більше не побачимо".

Родина бл. п. Анни Федорів дякує всім, що взяли участь в похоронах їх дружини, і мами і складає на „УВісті" 20 долярів.

Щиро дякуємо за жертву а покійній Анні нехай дасть Господь небесне царство, а між людьми вічну пам'ять.

Похорон бл. п. Т. Черняк в Едмонтоні, Алберта

бл. п. Текля Черняк

Покійна Текля Черняк народилася 1884 р. в селі Білівці, пов. Броди. На Зелені Свята 1905 року вийшла замуж за Григорія Черняка, який упокоївся 12 квітня 1962 року.

Два роки після шлюбу виїхали молоді подруги з рідного краю до далекої, незнаної Канади й поселилися на фармах коло Бовелон, Алберта.

Тут прожили вісім років, а відтак через чотири роки жили на Іннісфрі. В 1919 р. перенеслися до Едмонтону.

Покійна Текля була людиною доброго й щирого серця. Мала широкі знайомства й велику пошану серед людей. Була жертвенною парафіянкою катедральної церкви св. Йосафата. В її домі відбулося перше чайне прийняття на фонд будови нової церкви, теперішньої катедри. Прийняття принесло 50 долярів, — то була велика сума на той час.

Покійна була членкинею товариства „Зоря" а також належала до інших організацій.

Дуже любила церкву й усе до неї ходила. Недовго перед смертю ще справила до церкви св. Йосафата тарний фелон.

На старші літа жила покійна при доньці Олі, яка разом зі сестрою Анною, що жила недалеко, доглядали маму аж до її смерти. Покійна лишень через кілька днів була в шпиталі.

Бл п. Текля залишила в смутку одного сина Івана у Ванкувері та дві доньки Анну зам. Ґреґорет і Олю, зам. Тилка в Едмонтоні. Три сини упокоїлися в Бозі кілька років тому. Також залишила 12 внуків і 12 правнуків.

Похоронні богослуження відслужив о. Ю. Ковальський в катедральній церкві, дня 26 квітня. Покійну похоронено на цвинтарі св. Йоакима.

Поминальний обід відбувся в залі під катедрою.

ПОДЯКА

Найщиршу подяку складаємо о. Ю. Ковальському за відслуження похоронних богослужб, всім, що жертвували на св. Служби Божі за спокій душі нашої дорогої мами, тим, що несли домовину, що висловили співчуття і розраду і тим, що помагали приготовити й видати поминальний обід.

Дякуємо всім, що в який небудь спосіб помагали чи старалися облегчити нам тягар смутку через втрату нашої дорогої мами й бабуні.

Діти: Іван Черняк
Анна Ґреґорет і зять Семен
Оля Тилка, внуки
й правнуки

Родина зложила на фонд „УВістей" 24 доляри. Щиро дякуємо за жертву, а покійній Теклі нехай буде вічна пам'ять і нехай канадська земля на якій покійна напрацювалася довгі літа, буде для неї легкою.

Едмонтон, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. МИХАЙЛА РАЧУКА

(закінчення з стор. 4.)

посельчанами й хлопцями сусідних сіл скривея в лісах за рікою Прутом, де провід над ними обняв поручник австрійської армії Юрченко зі села Іспас, біля Коломиї.

Коли ж 1-го листопада 1918 р. над Галицькою землею замаяли рідні українські прапори, бл. п. Михайло разом з друзями зголосився до Української Армії та, по короткому вишколі в Коломиї, відійшов під Львів, захищати батьківщину перед новим ворогом. Там був ранений в ногу та з тією ворожою кулею зійшов у могилу, щоб понести її на суд справедливого Бога, як свідка любови до рідного краю. Відворот української армії застав його — інваліда в рідному селі. По якомусь часі він одружився з вдовою Анною з Федунків Федуник. В Корничі народилися йому два сини: Василь і Дмитро, що тепер проживають у Ванкувері.

В 1926 році покидає з родиною рідне село й виїздить до Канади та осідає на фармі біля Смокі Лейк, де вже давніше осіли його стрий Василь Рачук та брат Іван. Серед важких обставин депресії фармував на Смокі Лейк десять років, а 1936 року перейшов на сталу працю до Едмонтону, у фабриці Кенада Пекерс.

Зараз таки став членом парафії св. Йосафата, а коли прийшла будова нової церкви, нинішньої катедри, пожертвував там багато годин праці при її будові.

В 1954 р. мав випадок. Коли вертався в ночі з роботи до дому на свойому колесі, наїхало на нього іззаду авто й дуже важко його потурбувало. До двох тижнів ампутували йому ногу. Став отже колікою на все життя. Здоров'я вже ніколи не вернулося до нього. Мусів лишити працю, а потім і рідну хату й перейти до „Гардісті Нирсінг" дому, а перед кількома роками до шпиталю св. Йосифа, де прикований до ліжка, серед важких терпінь кінчив повільно своє побожне, але дуже важке й повне хрестів життя.

Покійний Михайло Рачук був тихої, спокійної вдачі та ревним, глибоко віруючим християнином. Важкий хрест життя двигав із підчиненням себе Божій волі. В молитві шукав все помочі й розради в тяжких обставинах життя і з вірою в Бога відійшов у вічність по нагороду, яку Господь приготовляє тим, що Його люблять.

В глибокому смутку залишив хвору дружину Анну, синів Василя й Дмитра з родинами, і брата Івана з родиною.

В неділю, 10 квітня, в похоронному заведенні, свояк і односельчанин о. Я. Федуник, якого покійний спровадив до Канади, відслужив парастас, а в понеділок, 10-го квітня в катедральному храмі св. Йосафата відслужив заупокійну Службу Божу й похорон разом із о. Ю. Ковальським, парохом катедри.

Бл. п. Михайла Рачука поховано на цвинтарі св. Михайла, де за життя він приготовив собі місце з пам'ятником. Весь час недуги й похоронами займався молодший син Дмитро з дружиною Едною. Вони користали з кожної нагоди, щоб відвідати хворого тата та облегшити йому його прикру недугу. Ще 25-го березня, перед виїздом на відпочинок, вони відвідали в останнє покійного.

До похорону співали дяки І. Єлиняк і А. Хомляк, а похоронами дуже вміло провадив Парк Меморіял.

Вдячний о. Я. Федуник

• **В індонезійському порті** Джакарта вибухла пожежа, яка знищила 33 судна, що стояли в порті. В пожежі згинуло теж 66 осіб.

Европа то велика казка про чартерові польоти

ВАШ АҐЕНТ ПОДОРОЖЕЙ І Сі-Пі-Ер МАЮТЬ БАГАТО РІЗНИХ ДОРІГ ДО ЕВРОПИ

ДЛЯ ВАС

ПРАВИЛЬНА ЛИШЕ ОДНА

Чартерові польоти до Европи догідні для деяких людей. Через це СіПіЕр має чартерові лети. І ми можемо подати вашій секретарці докладні інформації про це. Але для інших людей чартеров польоти можуть бути закоштовні і занадто обмежуючі. Дивно вам? Ця сторінка допоможе вам вирішити, чи вони зручні для вас. Тоді ваш аґент подорожей може допомогти вам плянувати вам вакації, які були б досконало достосовані до часу, що ви можете використати, грошей, які можете видати, та того, що ви схочете мати із ваших вакацій в Европі.

Якщо порівняєте оці пляни подорожей, можете бути певні, що ваші вакації не покажуться у висліді такими, що були догідні для кого іншого.

Чартерові польоти

Чартерові польоти дуже догідні для людей, що їх не турбує, якщо вони летять з більшою групою подорожніх, і хотять летіти лише до одного місця. Але чартерові літаки не завжди є найдешевшою дорогою до Европи. Ви платите додатково за кожну милю після прибуття до Европи. Всі діти понад два роки життя мусять платити повну оплату за переліт. До того ви мусите бути повноважним членом клюбу через шість місяців. Як повідомили недавно газети, на чартеровому польоті відкрито одного подорожнього, що не був повноважним членом клюбу, у висліді чого відкликано політ й усі пасажири залишилися на льоді. Деколи чартеровий політ складається з двох груп, і якщо одна група відмовиться летіти, ви мусите доплачувати до квитка, щоб вирівняти кошта перельоту.

Прогульковий політ на 17 - 28 днів

Цей політ передбачений для людей, що мають три тижні вакацій, хоч його можна продовжити до 28 днів. Ви мусите бути в подорожі найменше 17 днів. Ви можете по дорозі задержатися ще в двох місцях в додатку до вашого кінцевого місця подорожі. Тут не потрібно ніякої групової поїздки ані задатку наперід ви летите звичайним літаком, коли хочете. Квиток коштує бл. 65% звичайного квитка на економічний переліт. Діти нижче 12 років платять половину.

Прогульковий політ на 29 - 45 днів

Це справді ощадностева подорож — на $58 до $120 менше, як подорож на 17-28 днів, залежно, куди в Европі ви їдете. Ідеальна для тих, що мають вакації місяць або більше. Можна зупинитися один раз по дорозі до кінцевого місця подорожі. Не потрібно групи. Подорожуйте кожного дня, який вам вигідний, нормальним літаком. Діти нижче 12 років платять половину ціни. Але пам'ятайте: ви мусите бути в дорозі найменше 29 днів.

Спільна група із 40 осіб

Ще більша ощадність на цій подорожі — до $164 на 17 - 28 денній подорожі — відповідно до сезону та до місця подорожі в Европі. Подорожувати можна котримнебудь літаком протягом року, якщо ви подорожуєте з групою 40 осіб, замість повного літака й ви не мусите зобов'язуватися приземлюватися денебудь й група може летіти й вертатися, коли захоче. Діти нижче 12 років платять половину. Але пам'ятайте: ви мусити відлітати й вертатися з цілою групою — 40 осіб.

Крім того, є ще економічний переліт

На перший погляд він виглядає менше поплатний. Зате він дозволяє на задержку на необмежений час (аж до одного року). Ви можете залишитися на так довго, як вам завгодно в багатьох містах по дорозі до вашого кінцевого місця подорожі. Ви можете повертатися до дому з іншого міста, як те, що було кінцевим у вашій подорожі. Діти нижче 12 років платять половину ціни. Якщо шукаєте вигідної подорожі, то це подорож для вас!

По інформації звертайтеся до нас, пишучи (англійськими буквами) ваше ім'я та адресу на понижчому купоні:

CP AIR — Room 202 NAR Bldg. Edmonton

NAME ....
ADDRESS ....
PHONE ....
Where are you going ....
When are you going ....
How many of you are going ....

Подорож літаками «Сі-Пі-Ер» — то справа на ввесь світ.

Edmonton — CP AIR Phone 429-6371 | Calgary — Phone 265-8300 | Winnipeg — Phone 942-0141

Вісті з Едмонтону

Поминки на цвинтарі св. Михаїла

Була гарна погода. В неділю, 28-го травня на українському католицькому цвинтарі св. Михаїла зібралося багато людей, щоб згадати у своїх молитвах рідних, що поховані тут і по цілому широкому світі.

Панахиду за померших і похоронених на цвинтарі св. Михаїла і „повсюду" відслужив Владика Едмонтону Преосв. Ніл в сослуженні всіх едмонтонських душпастирів.

Проповідь виголосив митрофорний протоієрей о. д-р Михайло Сопуляк. О. Проповідник згадав за перший жидівський цвинтар, в якому поховані патріярхи Старого Завіту — Авраам, Ісаак, Яків, Сарра, Ревека а відтак перейшов до згадки про цвинтарі канадських піонерів; згадав цвинтарі в Україні а, зокрема походи на стрілецькі могили і панахиди на Янівський цвинтар, і панахиди на личаківському цвинтарі у Львові.

З жалем у серці пригадав присутнім, що сьогодні не тільки немає походів, панахид, а навіть ворог переорав гроби тих, що в спокою лежали вже 50 літ і мріяли про волю для свого народу, за який вони життя своє віддали. Згадав всіх, яких кости розкинені по тайгах сибіру, пустинях Казахстану і по всіх усюдах.

Після панахиди перейшли священики з Преосвященним Владикою на могили священиків, що похоронені на тому цвинтарі і відслужили панахиду над тими, що ще недавно разом трудилися в Христовій церкві.

Опісля служили всі священики панахиди над могилами тих, що про них згадати просила родина. Около год. 4.30 цвинтар спорожнів.

Успішна збірка на Золотий Хрест

У неділю, 21 травня едмонтонський відділ Організації українок Канади перевів біля церкви св. Юрія збірку на Золотий Хрест.

Золотий Хрест, як відомо, займається допомогою репресованим в Україні та їх родинам. Ініціяторкою збірки була п-і С. Климкович, секретарка едмонтонського відділу ОУК. Їй допомагали членки ОУК, що належать до церкви св. Юрія. Майже ніхто з вірних не відмовив жертви на таку гарну ціль: хто дрібної, хто і більшої суми. Збірка дала гарний вислід: 163 доляри. Зібрані гроші вислано на Золотий Хрест, фонд А. (допомога репресованим). Всім жертводавцям щире спасибі від управи ОУК.

Приїде Віра Ке

17 вересня заходом ОУК відбудеться зустріч громадянства Едмонтону з відомою журналісткою Вірою Ке. Віра Ке є редакторкою жіночої сторінки «Нового шляху». Цю сторінку читають залюбки не лише жінки, а й чоловіки.

Точніші інформації про імпрезу будуть подані своєчасно.

Наші здібні юнаки

Недавно в Едмонтоні відбули публічні й сепаратні школи річний «Ярмарок науки». (Саєнс фер). Зі всіх школярів міста Едмонтону, а особливо з понад 100 аплікантів на виставку, двох українців виграли нагороди в своїх категоріях.

Першу нагороду одержав Роман Сус, 15 років, учень школи ім. О'Лірі за «Досвідну хемотерапію пістряка». Другу нагороду дістав Тарас Байрак, 14 років, учнів школи ім. св. Цецілія за «Пересилання даних через світляне спектрум».

Ми радіємо, що наші українські діти добились цих нагород. Ми їм щиро ґратулюємо і бажаємо їм і на майбутнє гарних успіхів у науці.

Заохочуємо всіх наших студентів добиватися якнайкращих успіхів у науці, бо цим принесуть честь батькам, всім українцям, а передовсім самим собі вдоволення.

В. Байрак

У здоровому тілі – здорова душа

Літній табір: 2-16 липня

Літній табір у Єпархіяльній оселі над озером Вобман, у Фаліс біля Едмонтону триватиме два тижні, від 2 до 16 липня.

Приймають хлопців і дівчат від 8 до 14 років.

Оплата: 40 долярів за дитину; 75 долярів — за двоє дітей з одної родини; 110 долярів — за троє дітей.

Управителем літнього табору призначений о. Богдан Снігурович.

Він приймає зголошення та подає інформації. Адреса: о. Б. Снігурович, 11219 - 58 стр., Едмонтон, Алта, T5W 3W4. Тел. 479-3745.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

П'ятниця, 2 червня:

о год. 7.30 відбудуться місячні сходини членів Українського Народного Дому у власній домівці 9620 - 109 Аве.

* * *

Неділя, 4 червня:

год. 8-а вечора в залі УНДому Свято героїв за стараннням ОУВФ, Братства I дивізії УНА та УНДому.

РАДІОПРОГРАМА

У понеділок, 5-го червня, о 8.30 год. вечора з едмонтонської французької радіостанції програма Українського Вільного Козацтва буде присвячена пам'яті отамана Богуслава Шашкевича.

Говоритиме інж. Василь Горбай.

Повідомлення про Богослуження, імпрези, чайні прийняття до поміщення в „Українських Вістях" приймаємо лише до понеділка полудня перед появою „Українських Вістей."

З «Лиса Микити»

Сетаття «Що таке календар?» в «Альманасі УНСоюзу» на 1972 рік закінчується так: «Сьогодні новий стиль обов'язує серед усіх культурних націй за винятком Церков східних обрядів».

Чи Церкви східних обрядів не обслуговують культурних націй?

Оголошення в бюлетені церкви св. Івана в Нюйорку: «15 квітня — весняні сходини Товариства вервиці і гра в карти».

БЕЗГЛУЗДА БАЛАКАНИНА ПРО ТРЕТЮ СВІТОВУ ВІЙНУ

Пітер ВОРТІНҐТОН

У деяких колах оголошення бльокади президентом Ніксоном викликало майже панічний страх. Можна б сподіватися, що тільки мудреці телебачення, такі, як сумовитий Ерік Северід, потітимуть від песимізму та смутку. Але торонтська преса теж походила їм в масть. У своїй передовиці «Торонто стар» оголосила, що Ніксон «сильно ризикує знищенням світу» і вболівала не за долю В'єтнаму, а за можливість третьої світової війни. Чи В'єтнам „вартий ризику війни проти Совʼюзу і Китаю?... Краще втратити В'єтнам, ніж втягнути усіх нас у третю світову війну".

Навіть „Ґловб енд мейл", рядки передовиць якої були незмірно розумніші, більш обізнані та краще продумані, клопоталася тим, що Ніксон „ставить на карту долю нас усіх, чи ми того хочемо, чи ні". З наших федеральних політиків, лідер НДП Дейвід Люїс, відзначився деякими ослячими зауваженнями, що дискваліфікували його як реалістичного знавця міжнародних подій. Президентський кандидат США Мак Ґоверн говорив про „фліртування" з третьою світовою війною, і звучав подібно до Люїса.

МИ НЕ ПОВИННІ ЗАБУВАТИ

Трюдо реаґував розумно, і нагадав запитувачам, що цього разу США не починали агресії.

Найбільше пригнічує те, що засоби комунікації задають тон громадській думці. Чи таки ніхто, ніколи, нічого й не навчиться про совєтську систему? „Торонто стар", здається, особливо рішуче не хоче розуміти дійсного СССР. Ця газета помилялася в оцінці комунізму в минулому; один час вона захищала Сталіна; вона ж підтримувала місцевих комуністичних ватажків довго після того, як вони самі повинні були б помудрішати.

Якщо вас справді турбує загроза третьої світової війни, тоді відпружтеся. Москва ніколи не піде на війну через принцип чи ради якоїсь далекої країни, якій вона симпатизує. Москва піде на війну тільки тоді, коли її власні інтереси чи території опиняться під загрозою. Вона ніколи не почне війну ради В'єтнаму.

Це повинно бути ясним з того, що, скажімо, Сов'юз був готовий захопити Чехо-Словаччину, бо відчував, що така дія важлива для нього самого. Згадаймо 1968-й рік? По суті тоді кожний був певний, що СССР ймовірно не вишле своїх військ в Чехо-Словаччину. Як би там НЕ було, а 1968-ий рік не був 1956-им. Події в Мадярщині належали ж ще до доби Холодної війни!

1967 року провідники світу і, звичайно, світова преса вимагали від Ізраїлю стримання від збройного конфлікту проти Єгипту та іґнорування його провокацій зі страху, що така поведінка Ізраїлю може довести до третьої світової війни. Ізраїль зробив те, що вважав потрібним і, виходить, не помилився.

А Московія? Так, Кремль залишив Єгипет без допомоги на довгий час, і тільки пізніше почав знову його озброювати. Третьої світової війни під час жидівсько-арабського зудару не було навіть близько. З точки зору дійсности, СССР ніколи не піде на війну ради арабів. Поки Ізраїль виграє, глобальної війни ймовірно не буде. Небезпека прийде тоді, коли араби почнуть перемагати жидів і США будуть морально зобов'язані обороняти Ізраїль. Москва не турбується моральними зобов'язаннями.

ТУТ ЖАДНОЇ ТАЄМНИЦІ НЕМАЄ

Для розуміння суті московського комунізму Черчіл свого часу зробив світові погану послугу, коли недбало проголосив, що ця система — «загадка, обгорнута таємницею, в середині містерії». Таке твердження явно неправдиве в політичному сенсі. Совєтська система — не загадка, не таємниця і не містерія. Її єдине „вірую" — влада. Здобути владу і тримати її в своїх руках за всяку ціну, Москва може погодитися з будь-яким ворогом і зрадити будь-якого приятеля.

Історія широкого діяпазону практичної політики Москви цілком підтверджує цю тезу: він сягає від договору з Гітлером (що став змовою Сталіна й Гітлера проти решти світу та сигналом до початку другої світової війни — ТГЛ) до залишення Єгипту напризволяще в його найчорнішу годину.

Загадкою лишається те, що західній світ не може раціонально сприйняти незаперечні докази московської безпринциповости. Чи це не тому, що ми плутаємо наші прагнення з дійсністю? Чи це не тому, що ми сприймаємо московську пропаганду, як правду? Чи це тому, що ми так занепали, що не можемо звестися на рівні ноги і глянути дійсності у вічі?

Сов'юз — хуліган, а хулігани завжди зловживають слабими. Це природа хулігана. Чому ми цього не усвідомлюємо? Щоб жити в мирі, немає потреби перемагати Москву у війні. Проте треба бути готовим опиратися її тискові. Гітлер не напав був на Швайцарію у другій світовій війні не тому, що не міг би був її перемогти, а тому що знав, що швайцарці були б боронилися проти нього.

Дії президента Ніксона у відношенні до Північного В'єтнаму спірні. Але осердям суперечки мусять стати питання, чи ці дії ефективні, чи вони політично виправдані, або чи вони морально бажані — не те, чи вони спровокують третю світову війну. А «Торонто стар», як найбільша і найбагатша канадська газета, повинна б спочатку навчитися орієнтуватись у міжнародній дійсності перед тим, як збивати з пантелику своїх читачів сучасним різновидом орвелівської „новомови".

„Торонто сан" переклад ТГЛ

Козаки в Палермо

Відколи то не скитається наш нарід; куди то не заходили й не заходять ще й донині наші рідні...

Кажуть, що немає на світі такого кутика, де не знайти б українця. І то не лише нині. Хоч ми не є народом, що шукає пригод, хоч наші предки не вікрили нових континентів, то доля наша така, що по волі чи неволі і наші предки колись і ми самі нині лишаємо по світі слід нашого перебування по всіх усюдах.

Правда, в багатьох випадках наші досягнення крадуть для себе інші хитріші від нас. Пригадати б хоч наших козаків, що боронили Відень. Скільки чужинців, а то й українців знає про те, що не Іван Собєський, а таки наші чубаті завзятці врятували Відень і Европу перед навалою Турків?

Та не все вдається закрити правду. Не раз правда вирита в камені і її тяжко перекрутити чи заперечити.

На Сицилії є місто Палермо. Від сходу лежить воно в тіні „Монте Пелеґріно". На тій горі побудована церква св. Розалії, бо Розалія є патронкою Палерма. Первісна церковця була вирізана в скелі, а згодом до неї добудована нова базиліка. Її історія цікава для нас. При вході до ґротти поставлена мармурова таблиця з таким написом: „Рутенці (тут у значенні-козаки), довгий час невільники турків, за порадою і проводом Марка Сахмоського, відбились на своїй триремі від олександрійської флоти та з великою хитрістю і майстерністю втекли. Відзискавши волю, причалили до Палерма 7-го грудня 1622 року, а на скелі поставили монумент на знак перемоги над турецьким прапором і на знак своєї відданости Пречистій Діві Марії..." І так на горі Пеллеґріно є очевидний документ, що в тому місці наші козаки були і Божій Матері дякували за рятунок.

Яка добра наша небесна Матінка. Вона по цілому світі рятує своїх вірних дітей.

Не забуваймо про Її доброту, про Її опіку, про Її матірнє серце.

БАТУРИН

Історична повість (34)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Люди вже багато ночей не сплять, мало хто їсть теплу страву, працюють і турбуються невміру, витворюється нервовий настрій.

«Не дайте йому йти! Бачите, він рахує кроки, мотає собі на вус плян нашої твердині. На руки його!»

«Не руки, і — з муру стрімголов! Хай летить до чорта!... Має пропадати город, хай пропаде він... Кращого кінця не вартий!»

«Зрадник! Прислужник московський!»

Чечель, щоб не дратувати товпи, казав сердюкам піднести Зажарського на руки й віднести його на замок. Сам ішов біля нього.

«Хто зневажить посла, мене зневажить. Вечера не доживе!»

«Ого, ого! — почувалося в товпі, але жадна рука не піднялася проти волі приказу полковника.

Принесли Зажарського до замкової салі й пустили на камяну підлогу. Стояв з завязаними очима, а козаки тягнули його за свитку, поштуркували й питалися: «Вгадай хто?»

Посол світлійшого почував себе дуже погано. Він не гадав, що батуринці так сильно роззвірилися на москалів, забув язика в роті й ніяк не міг пригадати собі тієї промови, яку склав собі, йдучи з дорученнями світлійшого, а якою гадав урозумити й переконати батуринців.

Розвязали йому очі й він ще гірше зжахнувся, побачивши кругом грізні, ненависні обличчя.

«Чого прийшов, кажи, чого прийшов?» — гукали на нього козаки.

«Не знаєш, де кого не просять, на киях виносять», — доповідали міщани.

«Спасення городові вашому приношу», — відповів, насилу добиваючися до слова.

«Спасай себе. Нам твого спасення не треба. Загибель ви нам готуєте, спасителі московські!»

«Самі ви губите себе, бунтуючися проти його величества царя і проти приказів світлійшого».

«Світлійший він тобі, а не нам».

«Нам що лиш тоді і ясно стане, коли тії світлости погаснуть».

«Того ви не дочекаєтесь ніколи!»

«Він обиджає нас. Гетьте з ним!»

«На гак!»

«У воду!» !

«Коміть-головою з муру. Це йому найкоротша дорога, хай іде, звідкіль прийшов».

Чечель бачив, що народ роздратований до краю.

«Панове громадо!» — гукнув. — «Так не можна. Цеж посол.»

«Такими послами дідько в пеклі палить».

«Може й так, а на землі все він таки посол».

Від Бельзивула. Намовляє нас до злого, іскушає».

«Наша річ не слухати його намови, але зневажати не треба».

«А чогож він нас зневажає?»

«Я не зневажаю панів-козаків, ані шановного міщанства, я одним і другим лиш добра бажаю», — боронився Зажарський.

«Коли ти нам добра бажаєш, так оставайся в нас і борони нашого городу з нами», — гукнули йому в отвіт.

«Того я зробити не можу».

«Чому?»

«Бо хочу дотримати віри й слова пославшому мя».

«Так і ми хочемо дотримати присяги нашому гетьманові, отщо!»

«Це друга річ. Гетьман зломив присягу цареві й тому ви, як підданці царські, звільнені від вірности віроломному Мазепі», — відповів Зажарський.

Та ще він не докінчив цих слів, як на його з усіх боків посипалися удари. Молотили, як сніп на тоці. Він пручався, вимахував руками, засланяв лице, копав ногами, та оборонитися не міг. Аж Чечель зі старшинами кинувся в тую сумятоху й насилу вирвав безталанного посла ледве живим .

Повели його в кут і заступили лавою. Але товпа все ще шуміла, домагаючися видачі московського пройдохи, котрий мав сміливість обидити гетьмана в його столичному замку.

«Безкарно не пустимо обиди!» — гукали кругом.

«Постоїмо за гетьмана свого!»

«Постоїмо за волю й незалежність».

«Хай знають москалі, що наш терпець урвався!»

«Хай знають, що прийшов час розрахунку».

«Або житимем вольні, або вольними помремо за волю!»

«Батурина не здамо!»

«Війська царського не впустимо в город!»

«Ні, ні, ніяк!»

Чечель ждав, поки втихомириться громада. Діждатися не міг.

«На гак з ним!»

«У Сейм!»

«Коміть-головою з муру пустім!» — гукали.

Зажарський дріжав, як на муках. Він знав, що й попередних послів батуринці не приймали ввічливо, але гадав, що його попередники все таки дещо прибільшували свої подвиги, щоб приподобатися світлійшому. Не сподівався, щоб у цьому бунтарському гнізді назбіралося стільки злости і стільки самостійницького завзяття. Черкаси такий терпіливий народ, аж наraz, диви, якими стали.

Їх не переконає ніхто, на них одна рада: ніж і вогонь.

Це він перекаже світлійшому, якщо Господь виведе його з цього пекла. Та на це він великої надії не мав. Кожна кістка боліла його, в роті чув спрагу, кров спливала йому на обличчя. Ще трохи й затовклиб на смерть. І як тут вийти з цеї яскині злости?

«Давай його тут! Ми його розуму навчимо. Ми йому покажемо, як зневажати гетьмана та його столицю!»

«Шановна тромадо!» — гукнув з усеї сили Герцик, входячи з Мотрею у салю.

Поява нинішнього героя і любленої цілим городом Мотрі втихомирила розтукане море. Люди розступалися, робили їм дорогу, але все ще ненависним оком гляділи в той кут, де за спинами старшин у смертельній трівозі ютився Зажарський.

«Шановна тромадо!» — говорив Герцик. — «Дозвольте мені слово!»

«Говори, полтавський полковнику, говори!»

«Цей чоловік з листом від князя Меншікова прийшов».

«Не приймаємо такого листу. Знаємо, що Меншіков пише. Радить, щоб ми город здавали».

«Помремо, а президії не здамо!»

«А може в листі щось другого є?»

«Ми не цікаві».

«А всеж таки лист прочитати треба».

ДРУКАРНЯ „УКРАЇНСЬКИХ ВІСТЕЙ"

ВИКОНУЄ:

- фірмові коверти
- фірмові листи
- афіші, летючки
- брошури
- візитівки, білети

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

для ваших дітей у юнацькому віці це передплата за цікавий, гарний, ілюстрований місячник

ЮНАК

YUNAK Magazine
2199 Bloor St., West, Apt. 13
Toronto 9, Ont., Canada

T

7 3/4% ON A 5 YEAR CERTIFICATE НА 5-РІЧНІ ЦЕРТИФІКАТИ

7 1/2% ON A 4 YEAR CERTIFICATE НА 4-РІЧНІ ЦЕРТИФІКАТИ

7% ON A 3 YEAR CERTIFICATE НА 3-РІЧНІ ЦЕРТИФІКАТИ

6 1/2% ON A 2 YEAR CERTIFICATE НА 2-РІЧНІ ЦЕРТИФІКАТИ

6 1/4% ON A 1 YEAR CERTIFICATE НА 1-РІЧНІ ЦЕРТИФІКАТИ

5% ON A SAVINGS ACCOUNT НА ЩАДНИЧЕ КОНТО

4% ON A CHEQUING ACCOUNT НА ЧЕКОВЕ КОНТО

Перенесіть своє конто до нас тепер й діставайте кращі відсотки.

HERITAGE TRUST
10166 - 100 STREET
PH: 429-6656
MEMBER: CANADA DEPOSIT INSURANCE CORPORATION

BAYDALA DRUGS

- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

АСЕКУРУЄМО

Авта, будинки, хатні речі бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), морґеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.

10% знижки на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

Cwikilewycz Insurance Agency

10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.

Висилаємо крім пачок бандсрольки з нашого товару.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

З ЛЮРДУ ДО БАРСЕЛЬОНИ

Наш короткий побут у Люрд добігав кінця. Я прийшов до нашого готелю, де вже ждав із автобусом наш жвавий еспанський водій автобусу Мігуель та складав до автобусу при допомозі готелевих послугачів та деяких наших прочан наші валізи, а наші прочане поволі збиралися біля автобусу. Наша прочанка з Едмонтону та її сестра, що живе в Франції, якої вона не бачила понад двадцять років, то всідали, то висідали до автобусу й постійно прощалися та жалували, що не мали часу більше зі собою побути та поговорити. Деяких наших прочан ще не було, хоч вже надходив час від'їзду й наш Мігуель нетерпеливився. Я троха й дивувався, чому він так нетерпеливиться, адже ми маємо добрих 8-10 годин часу на їзду до Барсельони. Причину нетерпля чки Мігуеля я зрозумів щойно в дорозі через високі та круті дороги французьких, а відтак еспанських гір Піринеїв.

Щоб приспішити наш виїзд я та ще дехто з наших прочан пішли вулицями Люрд шукати тих прочан, що поспізнялися. Деякі з них купували ще в останній хвилині пам'ятки для своїх рідних та знайомих, а дехто ще побіг до печери появ, помолитися до „Гарної Пані", що колись являлася маленькій дівчинці Бернадетті, а сьогодні щедро розсипає свої ласки всім, що до неї прибігають зі своїми болями та турботами. Врешті всі прочане були на місці. Одні сиділи вже в автобусі, інші всідали поволі, а я та Мігуель числили раз і другий, чи є всі, щоб когось не залишити. Перевіривши точно, ще й при помочі деяких наших прочан, що всі є в автобусі і я сказав Мігуелеві рушати в дорогу. Наші сестри в останнє перед виїздом розцілувалися й й розплакалися й автобус рушив в дорогу. Я завважив, що сльози розлуки текли не лише з очей нашої едмонтонської прочанки та її сестри, але й інших прочан, які розуміли й переживали стрічу двох українських сестер, що їх воєнна доля кинула у різні кінці світу . . .

Автобус посувався поволі вузенькими вуличками Люрд, а кожний з нас кидав ще раз останній потляд на величаву церкву Богоматері, з просторою площею перед нею, на прочан, що мандрували в напрямі церкви та печери появ, на гурт прочан, що молилися перед печерою, на великі будинки-приюти для бідних та шпиталі, що в них перебувають ті, що приїздять шукати помочі в „Гарної Пані" — Божої Матері, на готелеві будинки та доколичні гори, що неначе вінком окружають чудотворне місто Люрд та на сріблисте русло ріки Гав, що в'ється поміж горами й перепливає через Люрд. Здається мені, що більшість наших прочан, якщо не всі, обіцяли собі ще раз відвідати Люрд й помолитися там до „Гарної Пані" та поручити їй усі свої клопоти, журби та болі . . .

Наш автобус мчався доброю гірською дорогою, спинаючися щораз то вище вгору. По обох боках дороги пнялися вгору стрімкі скелі, а ген вгорі біліли сріблом гірські шпилі Піринеїв, укриті снігом. Поміж горами плили бистрі гірські річки та потоки, в яких тут і там з шумом та бризками спадала вниз вода на більших та менших водоспадах. Підніжжя гір вкриті густим лісом.

Після двох годин їзди ми доїхали до невеликого містечка й зупинилися перед рестораном із шумною назвою „Мадрид". Тут подорожне бюро з Мадриду замовило для нас обід.

Автобус зупинився, ми висіли й увійшли до ресторану. На нас вже ждали з обідом й то мабудь довгенько, бо кельнерки показували нам на годиннику, що обід був готовий вполудне. То була таки наша вина, бо ми припізнили виїзд із Люрд, щоб побути довше в Люрд, а наш Мігуель не повідомив про те власнички ресторану. Столи були вже заставлені й нам почали доносити скоро страви. Дехто із прочан захотів замовити вино до обіду. Та тут вийшла трудність із мовою. З нас ніхто не говорив по французьки. Дещо знала французьку мову одна наша прочанка, трохи знав по французьки Мігуель, але того не було надто багато. До того француженки в готелі говорили мабуть місцевим діялектом й з ними порозумітися було нелегко. Та ми всі вдалися до найпевнішої міжнародньої мови, тобто до допомоги рухів рук й „розмова" пішла гладко. Дехто з прочан замовив до обіду вино. Я обідав при одному столі з Мігуелем й замовив теж вино для нас обох. Запитана про ціну кельнерка відповіла, що мала пляшка вина коштує шість долярів. Я думав, що шість франків, але вона таки підтвердила, що шість долярів. До того то не було якесь надзвичайне вино, а звичайне червоне, що його французи пють постійно до обіду: Мігуель був прямо обурений, що ціна за вино така висока й радив мені віддати вино, але я сказав, що того не випадає робити й вино залишив. Він заповів, що перекаже подорожному бюрові в Мадриді, як ресторан „Мадрид" обдирає за вино туристів, що їх присилає до них мадридське подорожне бюро.

До того вийшла ще нова історія. То був час, коли американський доляр хитався у своїй вартості. Власничка ресторану відмовилася брати платню за наше вино та інші напитки (мінеральні води тощо) в американській та канадській валюті. Наші прочане пішли до місцевого банку, але й той не хотів міняти американських та канадських долярів на французькі франки. Щойно, після довгих переговорів, керівник банку погодився міняти доляри на французькі франки. Врешті ми поладнали наші розрахунки з власничкою ресторану „Мадрид" й закінчили наш побут у французькому ресторані з ненайкращими враженнями. Найбільш невдоволеним був наш водій Мігуель, який вважав, що французи-власники готелю та ресторану „Мадрід" зовсім не приносили чести ні слави імену столиці Еспанії. Ми всі розчислилися й розплатилися за наші напитки в ресторані, дехто закупив ще деякі пам'ятки із невеликого французького містечка, де ми зупинилися на обід десь біля четвертої години пополудні ми пустилися в дальшу дорогу. Ми всі були в гарному настрої, забули про всі труднощі у французькому ресторані із долярами та високими цінами на вино, й мріяли всі про гарний нічліг у славному манастирі Монсеррат, віддаленому понад 40 миль від чудового еспанського міста Барселони. Але, щоб туди дібратися, ми мусіли переїхати верхами гір Піренеїв до гірського манастиря Монсеррат. То була найважча частина нашої подорожі й щойно по дорозі я зрозумів нашого водія Мігуеля, який напирав на нас, щоб ми виїздили вчасно з Люрд, бо перед нами дуже важка й прикра дорога крутими та небезпечними горами високих гір Піренеїв.

30-літний ювілей Тов. Українських Піонерів

(продовження з попереднього числа)

На протязі 30-ти літ Товариство Українських Піонерів старалося згадувати наших заслужених діячів-піонерів. Вже 1943 року, на річних зборах цього Т-ва принято пропозицію п. В. Чумера, щоб він видав книжку під назвою „Спомини". Та книжка появилася того самого року і дістала прихильну оцінку читачів.

На річних зборах Т-ва в 1947 році ухвалено влаштувати Піонерський день (пікнік), як також устроїти в осені фамілійну забаву-бенкет і пригадати на тих імпрезах заслуги наших піонерів влаштовує ті імпрези.

В 1956 р. товариський річний бенкет був злучений з 30-літним ювілеєм першого посла Українця, до домініяльного парляменту, Михайла Лучковича. Ця імпреза відбулася в місточку Вегривил дуже врочисто. Головними промовцями були посол Антін Глинка і Петро Зварич. Були також інші. Всі вони підкреслювали той факт, що вибір М. Лучковича на посла в 1926 році був одною з найповажніших подій в історії нашого народу в Канаді, бо з того часу починається нова переломова доба в політичному житті українців у прибраній, новій батьківщині. Тоді сповнилася довголітна мрія українських поселенців мати свого представника у федеральному парляменті й та роля припала Михайлові Лучковичеві, який від 1926 до 1935 року відограв її як справжній державний муж. Історія запише його як одного з великих борців проти дискримінації і за піднесення українського престижу на високий рівень.

Коли Т. Томашевський видавав журнал під назвою „Український Піонер", то наше Товариство постійно давало йому фінансову допомогу тому, що в тому журналі писалося про життя наших поселенців в Канаді.

На річних зборах 1957 р. було рішено, щоб Товариство приступило до будови піонерського пам'ятника і започаткувало фонд на ту ціль. Того самого дня зложили на ціль пам'ятника по $10.00 такі члени: Петро Василишин, Іван Данилович, Т. Томашевський, Кость Сліпчук, В. Бойцун, М. Винярський, Д. Янда. Збори вибрали також п'ятьох збірщиків, щоби збирали фонди на пам'ятник. Ними були: Іван Баран, Григорій Фарина, Т. Томашевський, Іван Данилович і М. С. Фербей. На ту ціль зібрано понад $7,000.00.

Врочисте відслонення пам'ятника в честь „Українських Піонерів Західної Канади" в Елк Айленд парку коло Едмонтону відбулося 18-го серпня 1963 р. То був день великої радости та гордости для всіх українців. Міністер А. Лейнг з Оттави офіційно відслонив пам'ятник і своєю симпатичною промовою зворушив понад 20,000 людей до радісних сліз. Між іншим він сказав, що українці є людьми доброго характеру, природно здорові та високо інтелігентні та що вони збагатили канадську культуру своїм мистецтвом, піснею та музикою.

Яку велику прислугу і честь для всіх українців зробило Т-во Українських Піонерів нехай послужать коментарі ,які були друковані в англійській пресі. „Едмонтон Джорнал" з 16-го серпня 1963 р. писав під заголовком „Частина нашої спадщини" так: „Усі албертійці матимуть причину почуватися гордими, коли в Елк Айленд парку п. А. Лейнг, міністер північних справ, формально відслонить пам'ятник в честь українських піонерів. Як в англійській так і українській мові на брилі чорного мармору написано коротко: „В честь українських піонерів західної Канади". На брилі вміщено також два символи: тризуб України й кленовий листок Канади.

Торжество відслонення пам'ятника зверне увагу також на те, що королівській комісії в справі двомовности й двокультурности виразно доручено взяти до уваги вклад інших національних груп у культурне збагачення Канади і які заходи повинні бути зроблені, щоб той вклад був збережений. Чи засяг діяння комісії крие в собі які суперечности, дасться видіти. У всякому разі комісії з'являються і зникають. Та минуть покоління після того, як про звіт комісії забудуть, а слід українців залишиться в цих сторонах. Ця брила чорного мармору символізує їх (українців) тверду самостійність. Вона коштує $7,000.00 і ті гроші дали члени і симпатики Товариства Українських Піонерів. Вони не бігли до уряду за поміччю в тому святкуванню".

Богослуження: червень

ҐРЕНД ПРЕРІ

3 червня — Ґренд Прері год. 7 веч.

4 червня — Кейтуан год. 10 рано; Ройс год. 3 попол.

о. П. Іванець
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8279

4. червня — Стар год. 10.00

о. Т. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501

4. червня — Радвей 10 рано
11. — Восетна 10 рано
18 червня буде св. Літургія у Торгилд а не у Смокі Лейк
25. — Смокі Лейк 10 рано

о. Д. Ігнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741

4 червня — Ст. Павль год. 8.30 рано; Ґлендон год. 10 рано
11. — Айрон Ривер год. 10.30 рано
18. — Ст. Павль год. 10 рано
25. — Боннивил год. 10 рано

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018

4. червень — Карвел год. 10.30
11. — Черґіл (храм празн.) год. 10
18. — Менлі год. 10.30
25. — Вайлдвуд год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472

4 червня — Ст. Майкел год. 10 р.
11. — Делф год. 10 р.
18. — Восток св. Михайла год. 10 р.
25. — Лемонт (храм), год. 9 Всенічне, год. 10 Сл. Божа

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835

4. — Голден год. 8.30; Дейзленд год. 10.30
11. — Голден год. 8.30; Коперник год. 10.30
18. — Голден год. 8.30; Голден-фарми год. 10.30
25. — Голден год. 10.30 співана

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593

4. червня — Росінґтон 10
11. — Атабаска 9.00; Фрейнс 11.00 храмовий празник
18. — Річмонд Парк 9.00; Проспериті 11.30
25. — Атабаска 9.00; Бойл 11.30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345

4. червня — Ту Гилс, год. 10 (архиєрейська Сл. Б.)
11. — Ту Гилс, год. 9; Новий Київ, год. 10
18. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк, год. 10.30

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890

11 червня — Файделиті 10.00
18. — Мирнам 10.00; Моркемб 11.30
24. — Мирнам 10.00
25. — Ллойдмінстер 10.00
29. — Мирнам 10.00

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton

4. червня — Равнд Гіл 9.00; Кемроз 11.00
11. — Кемроз 9.00; Равнд Гіл 11.00
18. — Гей Лейкс 10.00
25. — Равнд Гіл 9.00; Кемроз 11.00

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952

4. червня — Редвотер год. 10.00
11. — Редвотер год. 9.00; Федора год. 10.30
18. — Редвотер год. 9.00; Вол год. 10.30
24. Різдв. Ів. Хрест. — Редвотер год. 9.00
25. — Редвотер год. 10.00
29. св. Ап. Петра і Павла — Редвотер год. 9.00

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543

4. — Давнінг год. 10 Сл. Б. і Парастаси
11. — Стрий, Пресв. Євхар., храмовий день
18. — Спедден
25. — Вилна, спів. Сл. Божа

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804

11. червня — Менвіл 10 рано; Ренфурлі 12.30
18. — Іннісфрі X ренч 9.30 рано; Іннісфрі-місто 12.00
25. — Іннісфрі XI ренч 10 рано

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730

4. червня — Дервент 7.30 рано Ту Гилс участь в архієрейській Літургії
11. — Дервент 8.30; Елк Пойнт 10.30 празник
18. — Дервент 8.30; Вермільон 10.30, Гроби по відправі
25. — Дервент 8.30; Нортерн Велі 10.30

САСКАЧЕВАН

Арран — округа

4. червня — Неділя і Всіх Святих — Пеллі год. 9.00 рано Служба Божа; Арран-місто год. 10.00 рано Співана Служба Божа; Арран-місто год. 3.00 попол. Вечірня
11. — Неділя. Поклін Пресвятим Тайнам Тіла і Крови Г. Н. Ісуса Христа, — Арран-місто год. 8.30 рано Служба Божа; Пеллі год. 10.00 рано Співана Служба Божа (храм); Арран-місто год. 3.00 попол. Вечірня

о. С. Юник ЧСВВ
Box 62, Krydor, Sask.

11. червня — Орлов год. 9; Кридор год. 11 (празник)
18. — Блейн Лейк год 9; Угринів год. 11
25. — Орлов год. 9

Перед кожною відправою — нагода до сповіді.

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731

4 червня — Норт Батлефорд, архиерейська Служба Божа, празник і спільний обід
11. — Редісон; Медовлейк 3 год. пополудні
18. — Норт Батлефорд
25. — Витків; Редісон 2.30 попол.

Святі місії під проводом оо. василіян почнеться в Норт Батлефорді в неділю, 25 червня, о 7-ій годині вечора. У Виткові св. місія почнеться в неділю 2 липня, о 7 год. вечора.

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.

4 червня — Вакав 10.00, храм.
11. — Прудгом 9.00; Вакав 11.00
18. — Вакав 9.00; Борщів 11.00
25. — Вакав 10.00; Сокаль 11.30

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165

4. червня — Волверін 9.00; Гамболт 11.00 (храм)
11. — Гамболт 9.00; Бруно 11
18. — Гамболт 9.00; Леніген 11.00 (храм)
25. — Гамболт 9.00; Бруно 11.00

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. І. Макух
Victoria, B.C., Ph. 384-2292
1112 Caledonia Ave.

4. червня — Вікторія 10 р.
11. — Вікторія 10 р.
11. — Шемайнус 3 попол.
18. — Порт Алберні 10 р.
25. — Вікторія 10 р.

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

4 червня, неділя Всіх Святих. Василіска

8 червня, четвер Покл. Пресв. Т. Тіла і Крови Христ.

16 червня, п'ятниця Празник Христа Чоловіколюбця

17 червня, субота † Состр. Пресв. Богородиці

18 травня, неділя 3 по Сош. Доротея

25 червня, неділя 4 по Сош. Онуфрія

Григоріянський календар:

1 червня, четвер Покл. Пресв. Т. Тіла і Кр. Хр.

4 червня, неділя 2 по Сош. Митрофана

9 червня п'ятниця Празн. Христа Чоловіколюб.

10 червня, субота † Состр. Пресв. Богородиці

11 червня, неділя 3 по Сош. † Вартолом. і Вар.

18 червня, неділя 4 по Сош. Леонтія

24 червня, субота Різдво Івана Хрестителя

25 червня, неділя 5 по Сош. Февронії

29 червня, четвер Петра і Павла ап.

КАДВОРТ й ОКОЛИЦЯ

ВІДПУСТ

Отцим повідомляється всіх вірних Української Католицької Церкви, що дня 17-го і 18-го червня, 1972 року відбудеться ВІДПУСТ на Горі Страдання коло містечка Кадворт, Саскачеван.

Порядок Відпусту:

17-го червня, година 10:00 рано – Служба Божа і св. Сповідь.
година 7:00 вечора – Сповідь і вечірня.

18-го червня, година 10:00 рано – Архієрейська Служба Божа, яку відправить наш Владика Преосвященіший Кир Андрей (Роборецький.)

МІСІЙНІ НАУКИ голоситиме Всесв. отець крилошанин і єпископський радник о. Ярема Ляшкевич з Канори, довголітний парох Кадворт і околиці, який вложив немало праці в розбудову і популяризацію Гори Сострадання.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
В. М. СМОЛИК, управитель

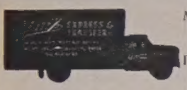

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

CARS & TRUCKS REPAIRED. Motor Tune-Up.
SALE OF TOP GRADE OIL, GAS, TIRES AND ACCESSORIES.

Gulf

Artic Service Station Ltd.
12608 Fort Road, Edmonton, Alta. Ph.: 476-2212
Owner & manager: Merian STRASHOK

JACK STRONG PHARMACY & CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

КВІТИ

Academy Flowers & Gifts
10752 - 124th Street Phone 452-3388
„СВІЖІ КВІТИ НА ВСЯКІ ТОРЖЕСТВА"
(На весілля та на похорони)
Іван та Стелла Козак

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

Lou Nedelec
Hearing Aid Audiotician
14 years experience
Hearing Aid Department
Third Floor
the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Ave.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

ROCKETT AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0762 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

Переслідують черниць в ЧССР

Протягом місяця квітня ц.р. чехословацький уряд викинув 7,200 черниць із парафіяльних домів, де вони жили, вели парафіяльні школи та дбали про церкви.

Черниць поселено по домах для старших громадян, шпиталях для умово хворих та по фармах, де вони мають працювати здалека від людей. Поступування з черницями нагадує переслідування священиків та черниць за часів твердого комуністичного режиму в ЧССР перед урядуванням А. Дубчека. Всіх молодих черниць, що вступили до чернечих згромаджень за часів урядування А. Дубчека, уряд наказав усунути з чернечих згромаджень.

Духовній семінарії в Братіславі дозволено прийняти всього 32 нових студентів на всіх зголошених 80. Всім священичим кандидатам, що мають покінчені якісь університетські студії, уряд заборонив принимати священиче рукоположення.

Уряд приготовляє закон, на основі якого всі священики, що покінчили 60 років життя, мають заперестати душпастирську працю. В той спосіб уряд хоче зменшити число священиків та обмежити діяльність Церкви.

Дехто сподівався, що, після виїзду кардинала Берана з Праги, що Ватикан зробив на прохання уряду ЧССР ,відносини між комуністичним урядом та Церквою поправляться. Тимчасом виявилося, що комуністи лише використали уступчивість Ватикану, а свою боротьбу з релігією та Церквою ведуть дальше, як колись.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Приписовує окуляри

Dr. J. D. Tchir
ОКУЛІСТ
401 Теглер Блдг.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856
В Форт Саскачеван кожної середи.
Тел.: 543-3464

Усміхніться

ЗАМОРИЛАСЯ

— А чого це ви, кумо, так спітніли? Робили щось важке? — питає сусідка.

— Та робила, робила, увесь день сварилася он з тою пискатою Галькою, тай від того й піт вийшов на чоло...

* * *

ВИКРУТИВСЯ

Їде шофер автомобілем, а керівниця щось йому зіпсувалася й він крутить автомобілем по дорозі праворуч та ліворуч. А пасажир що сидів у автомобілі ззаду, питається:

— Чого це ти так крутиш автомобілем?

— А ви не бачите — відповідає водій, — що я цвяхи миную по дорозі, щоб не прокололи колеса.

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „УВ" — ТІЛЬКИ $6.00

Солженіцин й далі в неласці

Совєтський міністер культури Катерина Фурцева сказала на пресовій конференції з американськими журналістами в Москві, що совєтський уряд не боронив лавреатові Нобелівської нагороди російському письменникові А. Солженіцинові поїхати до Швеції й особисто одержати Нобелівську нагороду. Але уряд СССР не погодився, щоб цю нагороду вручили Солженіцинові в Москві, бо „то був політичний акт". „Солженіцин вже давно пристав до групи, що виступає проти совєтського уряду й то відбивається в його творах" — сказала К. Фурцева. „Солженіцин не хоче признати осягів комуністичної революції, він не погоджується з тим, що діється в нашій країні". „Йому признали нагороду не за літературну вартість його творів, а за його політичне наставлення, висловлене в його творах". Через те уряд СССР не хоче публікувати більше його творів. В СССР видруковано його книжку „Один день в житті Івана Денисовича", в якому він описує життя в концентраційному таборі. Вся ця книга наробила багато шуму в СССР, а від того часу Солженіцин пішов значно дальше у своїй критиці совєтської системи". При тому Солженіцин має талан й міг би писати добрі книги" — сказала Фурцева. Отже Солженіцин і далі в неласці в уряду СССР.

СССР ВИПУСТИВ СВІЖОГО ШПИГУНСЬКОГО САТЕЛІТА

СССР випустив чергового шпигунського сателіта „Космос", який має кружляти над територією ЗДА та комуністичного Китаю й фотографувати всі об'єкти на Землі. З невідомих причин попередній сателіт згорів передчасно й через тиждень СССР не мав ніяких світлин з територій, що його цікавлять. Теперішній сателіт уже сьомий цього року, що його випустив СССР.

ЛІКАРІ ЕДМОНТОНУ

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone: Office 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст нирковых недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

ПОМЕР СОВЄТСЬКИЙ ДРАМАТУРГ О. КОРНІЙЧУК

В Києві помер, після довгої недуги, на 67-ому році життя відомий совєтський письменник і драматург Олександер Корнійчук вже замолоду писав оповідання про Леніна та виступав проти „чистого мистецтва" та „буржоазного націоналізму". Окремі заслуги совєтського режиму здобув він 1933 р., підчас розгрому української літератури, своїми п'єсами „Загибель ескадри" та „Платон Кречет", виступами за „дружбу російського й українського народу" та закликами посилювати колгоспне будівництво в Україні. В часі війни прославляв на всі заставки Сталіна та совєтських партизан. Після війни дістав високі совєтські відзначення м.ін. він дістав п'ять сталінських нагород та був кілька разів головою Верховного совета УРСР, міністром закордонних справ УРСР, членом „Ради всесвітнього миру" ітд. Його часто висилали за кордон, щоб хвалив совєтські досягнення. Після зайняття Галичини совєтськими військами, у Львові довго грали його п'єсу „Богдан Хмельницький", в якій величалася Москва. Корнійчук був одружений з польською письменницею Вандою Василевською, що померла 1964 р.

О. Корнійчук належав до небагатьох комуністів, які вміли підлизуватися Сталінові й пережили всі сталінські „чистки", що в них згинуло чимало ідейних комуністів. Він сам вийшов з українського народу, але для нього не зробив нічого. Його вся діяльність йшла на добро Москви.

ЯКЕ ЧИСЛО

— Степане, яке число черевик ти носиш?

— Та дванадцяте. А, як без онуч, то десяте, а як ще ноги помию то менше, як восьме.

ЗДА передала Японії острів Окінаву

(закінчення з стор. 1.)

свою залогу на Окінаві, щоб давати менше притоки до протестів, але то небагато помагало. Минулого року президент Ніксон погодився повернути острів Окінаву Японії, чого доверпив офіційно 15 травня ц.р. заступник президента С. Егню в Токіо при участи понад 10,000 запрошених гостей.

ЗДА залишать й надалі свою військову залогу числом 42,000 вояків, що будуть приміщені в 88 військових влаштуваннях. За якийсь час ЗДА зменшать, а може й зовсім заберуть своїх вояків з Окінави. Покищо ЗДА платитимуть Японії умовлену суму за вдержання своїх вояків на Окінаві й будуть порозумітися з японським урядом, якщо плянуватимуть якісь військові дії з Окінави.

Для зовнішнього вияву своєї суверенности на Окінаві, японці плянували вислати туди свою військову залогу з літаками, військовими суднами та танками включно. Населення Окінави прийняло це не надто приязно й японці, покищо, здержалися з висилкою своїх вояків. Загалом мешканці Окінави тепер змінили своє наставлення до американців й протестують проти зменшування числа американських вояків у Окінаві, бо багато з них втрачає працю в американських базах. Вже тепер понад 25,000 мешканців Окінави їздить на працю до Японії, де вони заробляють значно менше, як на Окінаві, а де прожиток набагато дорожчий. З переходом Окінави під володіння Японії мешканці Окінави не лише платитимуть вищі податки, але мусітимуть платити вищі ціни за товари щоденного вжитку. До того японці завжди вважали мешканців Окінави неповними японцями й трактували їх як громадян другої кляси. Мешканці Окінави відчувають тепер свою нижчість у очах японців ще більше, як передше, бо американські окупаційні власти дали їм повну автономію й уважали їх за повноватних громадян. Почування своєї меншевартості в очах японців є й причиною не дуже приязного наставлення до японського уряду, що тепер перебирає управу Окінави, хоч передше мешканці Окінави самі того хотіли.

Great Pickin's!

SAFEWAY

All the fruits and vegetables look great at Safeway this week and they taste as good as they look! Come pick your family's favorites from our beautiful array of crispy, fresh vegetables and sweet, juicy fruits, berries and melons. The finest from all the important growing areas are here. Enjoy them at Safeway's money-saving prices. (There are special savings this week on many of the treats pictured!)

SAFEWAY
CANADA SAFEWAY LIMITED

КУПУЄМО ЗУЖИТІ СТАЛЕВІ ЧАСТИНИ ТА МЕТАЛЕВІ ВІДЛИВИ
Maurice Shugarman
CANADIAN CONSOLIDATED SALVAGE
Yard Office: 9636 - 105 Ave., P. O. Box 156, EDMONTON

Всякі роботи біля хат та городів виконує совісно й солідно:
Patrick, Mike Construction
Designing, planting trees — shrubs — Seeding, sodding
Residential and commercial lawn maintenance — Pruning trees — shrubs — hedges — Rototilling — All concrete work, sidewalks, patios, driveways — Rockeries, yard cleanup.
TELEPHONE: 474-0598